

ГРУДЕНЬ

1975

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 23 (969)

Ціна номера 12 коп.

ДЕРЖАВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Завалили, буквоїди нещасні...

ЗАДАЧА БЕЗ ВІДПОВІДІ

КИЇВСЬКА область. (Мор. ТАП). Тривалий час жителі села Качали Бородинського району розв'язують і не можуть розв'язати одну і ту ж задачу: скільки обідів могли б вони з'їсти у новообудованій сільській їдальні і скільки покупок вони могли б зробити у такому ж новообудованому магазині? Не можуть розв'язати тому, що голова правління Бородинської райспоживспілки М. М. Лоза кожного разу змінює умови задачі. Спочатку обіцяла відкрити магазин і їдальню через місяць, потім через два, нарешті — через три. Минуло вже більше півроку, а остаточно відповідь так і невідома.

МАГАЗИН-НЕВИДИМКА

У селі Богородичне Славіанського району Донецької області відкрився універсальний магазин. Щоправда, того магазину колгоспники не бачили, навіть і не чули про його спорудження. Але про його райвиконкому він є. Там так і записано, що універсальний магазин мав відкритися в цьому році.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

БЕЗ СВАРКИ

— Критикнула я голову: Критика ж — не сварка... Була вчора зафермою, Сьогодні — свинарка.
Леонід ЗИНЧЕНКО.

МАЙЖЕ ЗА ШЕКСПІРОМ

Кричала зранку жінка: — Доки будеш пити? А чоловік все думає: «Бити чи не бити!...»

Микола СЛЮЗКО.

ПЕРША РАДІСТЬ

Малий Пилип копилить гордо ніс: — Вже до кишені батькові доріс...

СПРАВИ СЕРДЕЧНІ

Пив вино й горілку Клим щодня, аж блід. Покалічив серце В двадцять вісім літ. Й медсестрі співає Коли ліки п'є: «Візьми моє серце, Дай мені своє...»

Василь КОХАН.

МІЙ ДРУГ — ЕЛЕКТРИК

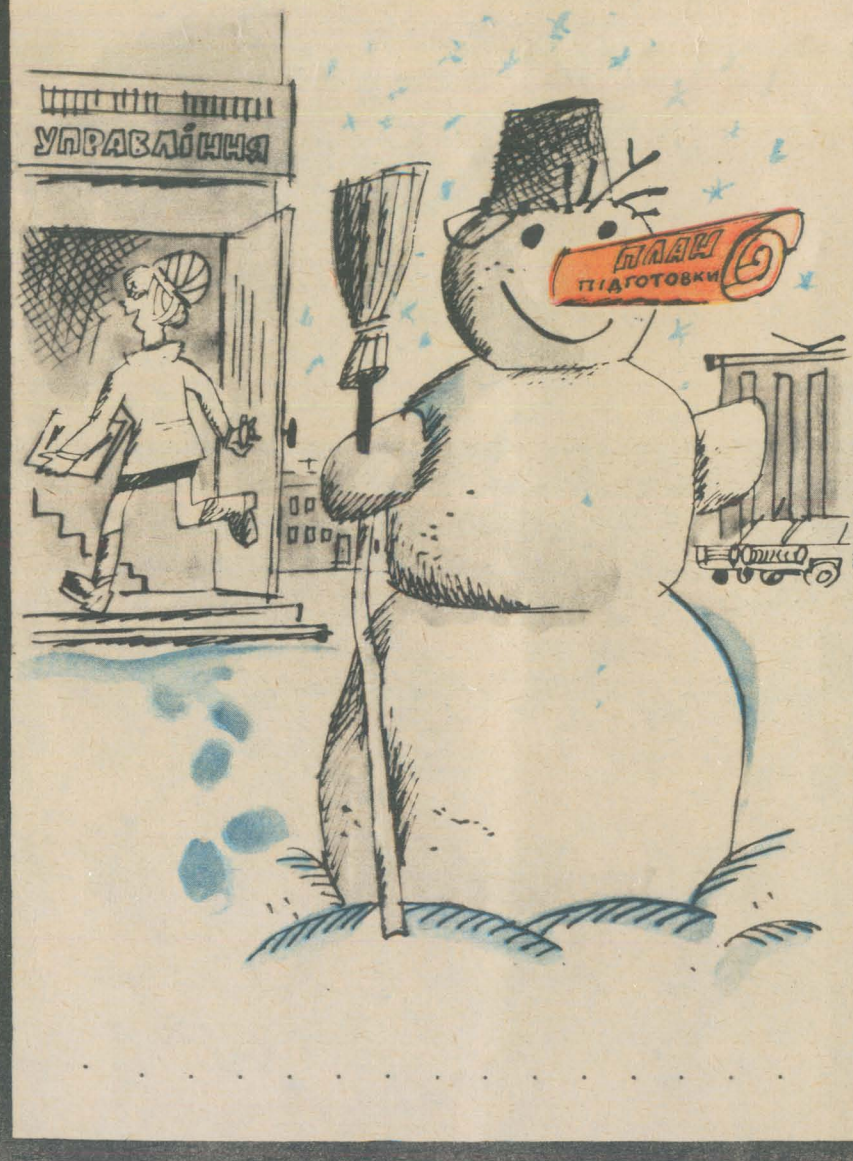
Зайде в дім і привіта Радісно мене: «Як там пробочки?» — спита І на стіл зирне...

Валерій ТИЩЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Прилаштуйте десь на чільному місці, щоб усі ознайомились.

ОПЕРАТИВНА БУЛЬКА

Добре пам'ятаючи, що тринадцяте число буває часто все-таки нещасливим, пасажирів Південно-Західної залізниці, які сідають у поїзд на станції Малина, понад усе бояться купити квиток у тринадцятий вагон. І не тому, що вони такі налякані тими забобонами, а з тієї простої причини, що платформа у Малині дуже куца: дванадцять вагонів іще так-сяк уміщує, а вже у тринадцятий і далі доводиться сідати просто з землі. Найбільш треновані підставляють свої спортивні спини слабкішим, потім перекидають у їхні руки дітей, валізи, клунки і нарешті, здійснивши героїчний стрибок у висоту, на ходу влітають у вагон самі. Та й на інших станціях, починаючи від Малина і аж до самої Шепетівки, пасажирів доводиться виробляти досить складні вправи, щоб подолати східці задніх вагонів і не потрапити при цьому під колеса.

Про все це повідає редакції у своєму листі пасажир Г. Ф. Микульський 8 липня 1975 року. Щиро прийнявши той лист до серця, редакція хуленько переправила його в управління Південно-Західної залізниці для реагування. І — що ви думаєте? В управлінні залізниці сумні подорожні нотатки Г. Ф. Микульського прийняли, либонь, іще ближче до серця, бо уже за два тижні на редакційному столі лежала відповідь начальника пасажирської служби В. Ю. Голубенка. Від неї повіяло озоном конкретної дії.

«Вашого листа, — радісно звертався до пасажирів Г. Ф. Микульського і редакції В. Ю. Голубенко, — розглянуто...»

Згідно плану 1975 року посадочну платформу на ст. Малина подовжено на 50 м у липні місяці ц. р. В редакції зазвучали мажорні мелодії. Бо ж не кожного дня трапляється тримати в руках документ, яким би так оперативню відгукувалися на скарги трудящих і так яскраво засвідчували б піклування про ліквідацію хиб на вивереній ділянці роботи! І раптом...

Раптом приходить до редакції третій лист, котрий зіпсував, як кажуть, усю обідню. Лист від мешканців районного центру Малина на Житомирщині, в якому повідомлялося, що безталанна малинська малогабаритна платформа якою була, такою і лишилася, і ніхто її подовжувати поки що не збирається. Відповідь із соціальної організації виявилася звичайною мильною, хоч і досить оперативною, булькою...

В. БОЙКО.

ПОЕТ І АВТОРИТЕТ

Хоч невідомий читачам донині,
Зате нема ніде на Україні
Редакції газети чи журналу,
Щоб там його, настирного,
не знали...

ЛІТУНОВІ ПРИГОДИ У ПОШУКАХ ПОГОДИ

За довгими карбованцями Гнат Летів на крилах до Кривого Рогів. Завод одвідав, шахту, комбінат і знов лаштує чемодан в дорогу...

— Куди це дідко вже тебе несе?
А він — на зауваження критичні:
— Заякорився б тут, та над усе
Життя псуєть умови кліматичні.

Тож через них тікаю звідсіля.
Не до душі мені така погода:
Біля мартенів — спека дощукула,
А у забої — мучить прохолода...

Іван КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Про цікавий випадок, що стався в раю, розповідалося у фейлетоні «Що здохло у лісі?» («Перець» № 15 за 1975 рік). Точніше, в раю той випадок лише розглядався, а всі події відбувалися в Товстоліському лісництві Новошепетівського лісгоспзагу.

З Київського обласного управління лісового господарства і лісозаготівель повідомили, що факти, наведені в фейлетоні, підтвердились. За зловживання службовим становищем лісничого Гриценка В. І. та лісника Ігнатенка С. П. з роботи знято.

Художні домисли, або ліві промисли

Творча фантазія — річ надзвичайно потрібна. Без неї і письменник — не письменник, і інженер — не інженер, і навіть бухгалтер — не бухгалтер. Без творчої фантазії будь-яка людина, як та птаха без крил. Тож не дивно, що у директора Дніпропетровського дослідного заводу цивільної авіації товариша Сенчугова і начальника планового відділу товаришки Михалець серце, як співається у пісні, проситься у політ. Воно й зрозуміло — авіація. Сам бог велів бути в хмарах. Завод, правда, випускає не літальну техніку, а лише трапи до повітряних лайнерів, та, зрештою, це теж важливо. Бо, як ви й самі розумієте, в авіації без трапів і ні сюди і ні туди: не зайдеш у літак і не вийдеш з нього.

Не знаю, як ви, дорогий читачу, а мені було дуже приємно дізнатися, що в портах п'ятого океану тепер із трапами дефіциту нема. І в цьому велика заслуга тт. Сенчугова і Михалець. У січні 1975 року, наприклад, завод виконав план на 107,7 процента, в лютому — на 107,5, у квітні — на 104,9 і навіть у травні, коли вже сонце припікало і всім хотілося у відпустку, стараннями згаданих товаришів план було виконано на 103,3 процента.

Ця приємна звістка докотилася до мене якраз перед поїздом до Дніпропетровська. Ідучи в аеропорт, я дав собі слово: як не сутужно буде з часом, зайду до товариша Сенчугова і скажу: «Так і так, мовляв, від маси рядових пасажирів повітряних лайнерів, які розуміють роль трапа в авіації, сердечне вам спасибі».

І, слово честі, сказав би! Якби не дві обставини. Спочатку настрої мені зіпсувала — уже в Дніпропетровському аеропорту — гарна така молодичка, що перед тим роздавала цукерки у салоні і всім привітно посміхалася. Мало того, що попросила сидіти у літакові до повної зупинки гвинтів, так ще й прихопила хвилину п'ятнадцять опісля. Коли я кинувся до дверей, щоб ступити на трап, молодичка сіпнула мене за рукав:

— Ви що, після польоту — того? Не бачите, трап іще не подали!

— Чому? — питаю.

— А тому, що нам не вистачило.

— Як не вистачило?

— А так не вистачило. Літаків багато, а трапів мало. Трохи зачекайте. Звільниться якийсь, подадуть.

Я, звісно, розсердився, але змовчав. Лише подумав: як усе ж таки в нас окремі служби погано працюють. План по трапах виконується і перевищується, а тут кажуть, що їх не вистачає.

Нарешті подали. Хоч, правда, і міцний, але, видно, не з тих — понадпланових, бо старенький. Подивився я на трап, і чомусь мені розхотілося йти до товариша Сенчугова. Потім розміркував, що його вини тут нема, просто в аеропорту погано організували роботу, отож зайти і сказати спасибі усе ж таки треба.

І пішов би, якби дорогого не зайшов у міський комітет народного контролю. Перекинувся словом, другим. І вже збирався йти, як тут мене запитали, куди я так поспішаю.

Так і так, пояснив, хочу заскочити до товариша Сенчугова з приводу трапів.

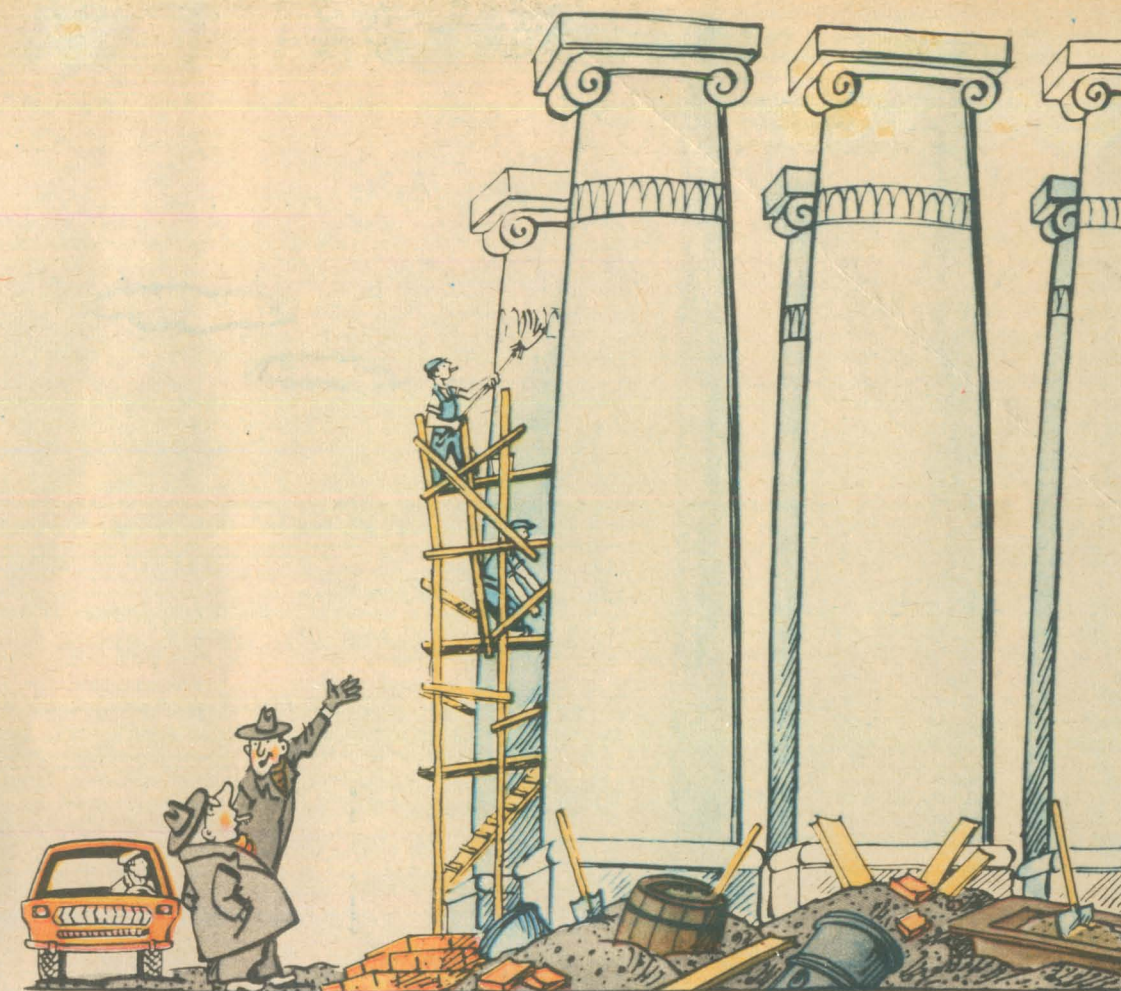
— Липових?

— А що, хіба трапи роблять у наш час із липи?

— Не з липи. А липові. Ось познайомтеся з документами.

Виявилось, що на заводі таки дійсно полюбують липову продукцію. Всі оті проценти — справжнісінька брехня. Жодна цифра про виконання планів не відповідає дійсності. У січні, наприклад, план виконано лише на 98 процентів, у квітні — на 92,5, у травні — на 87,9 і так далі. Тобто плану не виконують. А все інше — художні домисли тт. Сенчугова і Михалець. Приписки склали тільки за перше півріччя кругленьку су-

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Колонаду вже спорудили, а що на ній триматися буде, — при- думаємо...

му — 226,7 тисячі крб. І лише за два місяці — січень і лютий — на заводі виплачено незаконних преміальних 11.407 крб.

— Негарна історія! — сказав мені в Бабушкінському харчоторгу директор т. Черкас, коли я, завітавши до нього, розповів, між іншим, про неподобства на авіаційному заводі. — Негарна! — І вже іншим тоном: — А до нас чого завітали?

— Цікавлюсь художньою самодіяльністю на плодощовчій базі. Кажуть, у вас там добре драмгурток працює.

— Та працює...

— От і хотілось би з гуртківцями познайомитися.

— Будь ласка. Тільки їх важко зібрати.

— А коли у вас день зарплати?

— Якраз сьогодні.

Гурток виявився у зборі. І я потрапив на дуже цікавий спектакль. Грала самодіяльні артисти свою виставу біля каси. Першою зіграла роль робітниця п'ятого розряду товаришки Мандригелі касирка Мандригелі, отримавши відповідну зарплату. Потім друкарка Красноцветова теж зіграла роль робітниця п'ятого розряду і розписалася у відомості, за нею підійшов юрист Смоляк і перевертівся на вантажника (плата відповідна — наряд був закритий на 180 крб.); бухгалтері Брегер і Попкова дуєтом розписалися за робітницю п'ятого розряду (вищою на базі, на жаль, нема). Ну, й так далі... Таким чином, під керівництвом т. Черкаса самодіяльні артисти з плодощовчій бази отримали незаконно за цей рік 12.435 крб.

...Отож я й кажу: фантазія, звісно, гарна річ. Вона окрилює людину. От тільки крила виявляються різними. Одних вони несуть усе вище й вище. А інших — штопором спрямовують униз...

Ю. ГІРЧИЦЯ.

м. Дніпропетровськ.

— Вельмишановні члени приймальної комісії! Подивіться, прошу, направо, подивіться наліво! — начальник третього будівельного управління комбінату «Харківжитлобуд» Микола Якович Адаменко урочисто розкинув руки. — Перед вами дитячий садок № 197, який ми здаємо сьогодні в експлуатацію, вірніше — акт про здачу якого ви маєте в цю урочисту хвилину підписати!

Сказавши це, Микола Якович навіть заплескав було у долоні, сподіваючись, що після його вступного слова залунають гучні оплески.

Але коли він заспокоївся і оглянувся навкруг, то виявилось, що, крім нього, ніхто в долоні не плескає. Більше того — комісія протестує:

— Ні! Не підпишемо! Не маємо права!

— Це ж чому? — обурився Микола Якович.

— Недоробок багато!

— Вибачте, як ви сказали? — перепитав він. — Не чую... А-а-а! Недоро-о-обки! Цікаво, а що ви називаєте недоробками? Ні-ні! Якщо вже на те пішло, то давайте глянемо на справу серйозніше. Так. Вікон ми маємо скільки, товариші? Стільки, скільки і заплановано в проекті! Не більше, не менше! Ось давайте перевіримо.

Поразували. Виявилось, що вікон і справді стільки, скільки й заплановано.

— Дверей теж — ні більше, ні менше, — заявив потім Микола Якович, — можете не рахувати. Точність гарантую.

Члени комісії авторитетно закивали головами, мовляв, віримо.

— Але це все дрібниці. Давайте глянемо на нашу будову масштабніше, — продовжував він далі. — Поверх у нас скільки? Два! А в проекті? І у проекті два! То про які недоробки може тут іти мова? От якби ми збудували на один поверх менше, то це вже недоробка — факт! А все інше, повторюю, дрібниці. Ми,

звичайно, що треба, ще підклеїмо, підбілимо. Та там на дві години роботи. Ну, то як — по руках? — і Микола Якович підсунув акт.

Вечоріло. Зморена комісія глянула спочатку на Миколу Яковича, а потім на сонце. Рожевий захід не віщував нічого лихого, а навпаки, саме сприяв церемонії підписання акту. І комісія підписала...

...І все було б чудово, якби за кілька місяців до кабінету М. Я. Адаменка не влетіла завідувача тим садком Н. В. Толока:

— Що ж виходить, Миколо Яковичу, обіцяли усунути недоробки, а...

— Підписано, і геть з плечей! — словами поета сказав Микола Якович, даючи зрозуміти, що розмову закінчено.

— Та ми те, що могли, вже й самі зробили. Побіляли стіни заново, по-

фарбували, де треба. Але ж вікна не зачиняються. Вода з даху тече в підвал. Під'їзної дороги немає — продукти на плечах носимо. Скла в двірх не вистачає. Та що там говорити — підлога провалюється.

— Уже провалюється? — здивувався Микола Якович.

— На першому поверсі геть зогнила. Не минуло ж і чотирьох місяців, як ви будували.

— На першому поверсі? То чого ж ви панікуєте? Нікуди ви не провалитесь.

— Так діти покалічаться можуть, — доводила своє Ніна Василівна.

— Ну, добре! Повторюю — без паніки! Ідіть і виконуйте свою благородну виховну місію. А ми тут поміркуємо, зважимо, обговоримо, а буде час, то, може, і нагрянемо до вас з ремонтниками.

І після того Ніна Василівна ходить в БУ-З, наче на роботу, бо ні М. Я. Адаменко, ні ремонтники не грядуть. А чотири групи дітлахів ніде розмістити. Доводиться класти по двоє в ліжко...

Та хіба тільки Н. В. Толока має такий клопіт?

Р. Л. Конівець і О. В. Ігнат'єва — завідувачі 164-им і 141-им дитячими садками — так само оббивають пороги управління. Бо два роки тому їхні дитячі садки теж мурувало БУ-З, очолюване Миколою Яковичем. Тому картина і тут така ж самісінька — у третині кімнат підлога прогніла, дитячі майданчики не обладнані...

Та, побачивши завідувачих, Микола Якович гнівається...

— Не розумію я вас, товариші... Комісія підписала? Підписала! Об'єкти здали в строк? В строк! Ну, й будьте здорові! Привіт карапузам! І головне — без паніки... А ми... Ми якось нагрянемо!

М. ПРУДНИК.

м. Харків.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Довгий час привільно жили на своїх посадах директором київських ресторанів «Навказ» і «Алмаз» Слободянюк та Могилюк. Оточивши себе крадіями, хабарниками, підлабузниками, готували на все, аби лиш погріти руки біля громадського котла, ці лицарі наживи розкрадали продукти, брали хабарі. Про них та подібних їм типів з інших ресторанів системи «Київресторантресту» йшлося у фейлетоні «Пайон для метра», опублікованому в № 18 «Перцю».

Редакція одержала відповіді на фейлетон від заступника міністра торгівлі УРСР т. Курочкіна та начальника слідчого відділу прокуратури м. Києва, радника юстиції т. Буласіна.

Директори ресторанів Слободянюк і Могилюк, адміністратори Бондаренко та Абрамчук, зав. виробництвом Жиліно, старший інспектор відділу кадрів Ремеслова заарештовані й притягнені до кримінальної відповідальності. Яолкіна, Садовський, Луцький та інші — під слідством. Швець, Кононенко, Луценко, Марченко, Кватас, Іваницький, про яких теж йшлося у фейлетоні, увільнені з системи громадського харчування. Увільнені з роботи керівники, які зловжили службовим становищем: Равнушкін, Солоненко, Койфман, Савицький, Бурланов, Закалюжний, Каміна та інші. Дев'ять із чотирнадцяти директорів ресторанних об'єднань замінені.

Знайти чудовисько!..

— Ще далеко? — запитав я, уповільнюючи крок.

— Що то значить — незвичний до ходьби громадянин! — посміхнувся мій попутник. — Уже недалеко, до Степка якихось шість кілометрів залишилося. Я сам із цього села, отож до самісінької сільради доведу. А ви продовжуйте. Із задоволенням послухаю. Принаймні, йти веселіше...

— Так на чому ми зупинилися? — спитав я.

— На тому, що якийсь голова колгоспу вишов одного чудового вечора погуляти, — нагадав попутник.

— Отже, гуляв собі голова понад озером, — продовжував я розповідати, — гуляв собі, та раптом — заляк. З води на нього дивилася страшна потвора. Очі сумні, як у корови, тільки втричі більші, а вуха наче звуковловлювачі. Відкрило страховидло беззубого рота, висопило язика і, видавши звук, схожий на булькотіння, зникло під водою.

Ноги в голови мов до землі проросли. Кілька хвилин, ніби загінотизований, дивився він на те місце, де щойно була ця дивна істота. І чимдуж кинувся до села...

Того вечора багато разів довелося розповідати йому про зустріч з чудовиськом. Яких тільки гіпотез не висували односельчани. Тітка Варка, наприклад, висловила припущення, що це чудовисько живе в озері ще з тих часів, коли її дід рибу вудив. А баба Оксана теж підтвердила, що не раз у тих місцях чула якийсь підозріле булькання.

— Треба негайно до наукового журналу написати! В крайньому разі — до райгазети! — запропонував механізатор Григір.

— До міста варто поїхати, з фахівцями порадитися, — заявив молодий агроном Микола.

— А я б академіків запросив, до Академії наук телеграму відправив би, — сказав флегматичний водій Мефодій.

— Страшнувало, — нерішуче мовив голова. — Ви навіть не уявляєте, що почнеться! Наїде стільки науковців — працювати буде ніколи. Тому інтер'ю давай, того обідом годуй. А турист попре!

Голова як у воду дивився. Не минуло й тижня, а чутка про чудовисько вже до міста докотилася. І таке почалося!.. Разом з офіційними представниками цілком офіційних установ до колгоспу прибули просто любителі екзотики. Спеціалісти по таємничих чудовиськах мали фотоапарати, екіпіровку для підводного полювання й чудовий апетит.

Так, як і передбачалося, особливо клопітно було з неорганізованими туристами. Вони розпинали намети біля озера і своїми войовничими вигуками відлякували не тільки всіх тих, хто в озері живе, а й навколишніх собак.

Голова остаточно втратив спокій. За популярністю він був у селі на другому місці після отого чудовиська. Голову буквально рвали на шматки, а костюм — на сувеніри. Лише вночі він наважувався городом пробиратися до правління, щоб хоч трохи зайнятися колгоспними справами.

А справ у голови вистачало. Одних ділових паперів було стільки, що він ледве встигав їх переглядати. По-перше, за вказівкою обласного начальства у центрі села терміново розпочали будівництво готелю. Районні комунальники в спішному порядку відремонтували й реконструювали баню. Райспоживспілка відкрила два нових магазини з прогресивною формою торгівлі і одночасно переобладнала сільську чайну в модерне кафе «Зустріч». Районні зв'язківці поставили в селі ще вісім телефонних апаратів. І, що було найдивніше, — всі вони працювали. Радіо несподівано заговорило на весь голос, а електрика жодного разу не підвинула...

— Ну, й чудеса, — не витримав попутник.

— Ну й стукаємо, так що? Це ж завод, а не лікарня!

— А головне, — вів я далі, — до села провели чудову дорогу, і цією дорогою регулярно почав ходити автобус...

— Як у казці, — захоплено мовив попутник. — Скажіть, таке чудовисько може водитися лише в озерах? У ставку не могло б воно з'явитися і якось у потрібний момент вигулькнути?

— Хтозна, — невпевно відповів я.

— Ви не уявляєте, — несподівано гаряче заговорив попутник, — як нам, мешканцям села Степок, необхідно, щоб і в нас з'явилося яке-небудь чудовисько. Уявіть собі, ми вже забули, що таке кіно — кілька років у нас його не показували. Хоч є чудовий клуб, але немає завідуючого. Є медпункт, та немає медпрацівників. Є школа, та не вистачає вчителів. Пошту доставляють нерегулярно. А все тому, що немає дороги. Сюди з Обухова, з райцентру, автобуси не ходять, отже, дістатися до села можна тільки пішки. Причому лише в хорошу погоду. А уявіть, дощик пройде! Грязюка така, що й трактором не проїдеш. Тому й люди з села тікають. От я й кажу, з'явилося би і в нас таке чудовисько, може б, нарешті проклали дорогу. А то десятиріч обіцяють, і все до нас черга не доходить... Але пробачте, що перебив вас. Так чим ця історія з чудовиськом закінчилася?

— Закінчилася тим, що так і не знайшли його в тому озері. А потім голова по секрету признався, що він того чудовиська й не бачив. Просто зробив, так би мовити, хід конем...

— Спасибі, — потиснув мені руку попутник. — Дякую за науку. Оце прийдемо з вами в село, я негайно побіжу до ставка. Переконалий, що я сьогодні ж побачу якусь дивну істоту і не пізніше як завтра всім про неї розповім. А в першу чергу, голові Обухівського райвиконкому Ігорю Макаровичу Сидоренку.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Київська область.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. Я. КОГАН

— Працювати?! А батьки що робитимуть?

НА ПРАКТИЦІ

В кухаря питає Ната: — З чого шніцель готувати? — Це, голубко, не секрет — із непроданих котлет.

БАЛЕРИНА

Подивився раз Гаврило Фільм про балерину і подумав: «Оце сила! Отак у дружини! Щоб навшпиньки біля мене Цілий день ходила! Не життя, а оай, напевне, був би у Гаврила...»

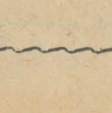
Борис ЧАМЛАЙ.
м. Кіровоград.

ПОДІЯ

У ідальні в час обіду Так Микита плаче, Що оце вже кінець світу Настає неначе. Хтось біжить гукає зава, Хтось лікаря кличе. «Та скажи ж ти, в чому справа. Добрий чоловіче!..» Той піднявся з табуретки: «Від радості плачу, Бо на столиках серветки Вперше у вас бачу».

Григорій ГАРЧЕНКО.

Вісник

ГУМОРЕСКА

— Ні, — сказав Дуплій, — Носик мені абсолютно не подобається. Одного разу — а це саме вілтку було — потрапив я до нього в колгосп. Спекота надворі стояла — здавалося, ще трохи побуду на сонці і перетворюся на біфштекс.

— На біфштекс? — перепитав Рачок, і очі його заблищали.

— Еге ж, на біфштекс, — підтвердив Дуплій. — Натуральний біфштекс...

— Гарна штука біфштекс, — мріяливо проказав Рачок. — А коли ще й з цибулькою... Ех!.. Ну-ну, так що там із Носиком?

— Отож, кажу, спекота стояла дика. Приїхав я, розшукав Носика, для годиться поцікавився, як ідуть жнива, а потім делікатенько так тонко натякаю: «Хотілося б, мовляв, поближче ознайомитися з виробництвом сільгосппродукції, покуштувати, як мовиться, на зубок». «Зрозумів вас», — одказує і тут же тягне мене в машину. «Ну, — міркую собі, — повний порядок. Зараз підскочимо до якої-небудь тітки Уті в її затишний садочок, сядемо за стіл під яблункою та як вдаримо по сільгосппродукції, аж луна піде. Почнемо, звісно, із свіженьких помідорчиків та огірочків — причому я попрошу тітку, щоб зробила салат і з олією, і з сметаною, а десяток-другий помідорів і огірків щоб цільними поставила. Поруч, зрозуміло, молодца цибулька лежатиме. Далі, природно, піде картопелька зі шкварками, за нею, само собою, індичка з яблучками та засмажени курчата. Після всього тітка Утя поставить макітру вареників із вишнями та миску меду — бажано гречаного. Ну, а пи-

ти, — думаю далі, — будемо, вочевидь, конячок. Носик — хлопець з виду інтелігентний, отож на самого чл горілку гостя не потягне. Та й колгосп не з біденьких, не розориться, якщо витратить якусь там сотнягу на дружній обід. Тим паче, що за обідом і про справи погомонимо. Ну, а вже потому неодмінно завалюся там же, під яблункою, подрімати на рядниці. Годинки так три-чотири...»

— Ну і... нетерпляче завоштувися на стільці Рачок. — Хоч що-небудь було?

— Дуля з маком булал Тьху, аж згадувати противно! — сердито сплюнув Дуплій. — Сіли ми в газона, і ця сви... цей Носик завіз мене прямісінько на поле. До комбайнів. Тягав мене по загінках до самого вечора. Усі бригади об'їздили, і аж уночі повернулися в село...

— І все? — з жахом запитав Рачок. Дуплій зневажливо махнув рукою.

— Ет! Не варто й говорити. Ну, запросив мене той Носик до себе додому. Борщем і холодною картоплею почастував. Уваляш, га? Навіть чарки самогону не запропонував. Ось тобі й Носик...

— Та-ак, — значуще протягнув Рачок. — Ніколи б не подумав. От як можна в людині помилитися!..

— Зате хто, мені здається, цілком свій хлопець — так це Дудого, — заявив Дуплій. — Цей не підведе. Разів зо три бував я в нього — і по вуха був задоволений. Ти тільки послухай, що він якось утнув, — блаженно посміхнувся Дуплій. — Сиди-мо увечері над ставочком. Вогнище горить, юшечка в казані булькає, аромат такий, що збожеволіти можна, поруч обліковець Варка під гітару

фольклором нас розважає, а Дудого... Ах, чорт — як згадає, слинка котиться! А Дудого поставив переді мною чотири полив'яні миски — в першій — варена картопелька, у другій — мисливські ковбаски (і де він їх тільки знайшов!), у третій — смажена баранинка, а в четвертій — хрустики солоненькі — і налив у них спирту...

— Розведеного? — поцікавився Рачок.

— Хал! Буде тобі Дудого з розведеним возитися! Так от: налив у миски спирту і підпалив. Ковбаски шкварчать, баранинка жирок випускає, картопелька рум'янцем наливається!.. Ні, це треба покуштувати, бо ніякими словами не опишеш, що воно за божественна штука виходить на спиртовому вогні!..

— Пили теж спирт? — по-діловому запитав Рачок.

— Спирт — та не той! На тому спирті Дудого тільки їжу розгрівав. Пили коньячний спирт. Нектар!

— Солідна річ! — авторитетно погодився Рачок.

— Отож я й кажу: Дудого — свій хлопець. З таким приємно мати справу, — закінчив Дуплій.

— Приємно то приємно, — з сумнівом у голосі сказав Рачок — а пригадай-но: коли він дзвонив останній раз, коли запрошував до себе?

— Та вже давненько, — відповів Дуплій і заклопотано додав: — А хіба це про щось...

— Свідчить, свідчить! — гаряче підхопив Рачок. — Про дещо свідчить. Пам'ятаєш, ми йому допомогли поза чергою «Москвича» оформити?

— Звісно, пам'ятаю.

— Коли це було?

— Та вже місяців, либонь, сім тому, — задумливо промовив Дуплій. — Так он воно що...

— А ти що ж думав? — іронічно посміхнувся Рачок. — Він нас зустрічав і пригослав, поки ми йому потрібні були. А тепер і голосу не подає. Що він, не міг би на тому ж «Москвичі» підскочити сюди, прихопити нас та й гайнути куди-небудь на лono?

— Елементарно міг би, — погодився Дуплій.

— Міг би, та не хоче, — підсумував Рачок. — А ти кажеш — свій хлопець!

— Ах, Дудого, Дудого! — скрушно похитав головою Дуплій. — Ну, нічого, ми йому ще пригадаємо... — А знаєш, хто мені по-справжньому імпонує? — сказав Рачок. — Колопуз. Оце така людина. Шира, весела, безкорислива, гостинна. Не випустить з колгоспу, аж поки гість рачки не полізе... Так завжди й говорять: «Мені треба, щоб ти забув геть-чисто все, що тут бачив, а пам'ятав лише, що Колопуз уміє прийняти гостей».

— А такі зміє! — підхопив Дуплій. — Пригадуєш, навесні у лісосмузі...

— Ого! — вигукнув Рачок. — Ти тоді танцював із бараном на плечах.

— А потім ми з того барана шкуру здерли, — аж закрутив головою Дуплій, — і цілим засмажили.

— А у червні! — продовжував згадувати Рачок.

— Коропи в сметані і півмішка раків!..

— А в липні!

— Шашлики у винному соусі!

— А в серпні!

— Вечірка на бантані 3 кавунами під шампанське!..

— Так хто стопроцентно свій хлопець? — переможно закінчив Рачок.

— Точно — Колопуз, — віддаючись, хитнув головою Дуплій.

— Він — і тільки він, — твердо сказав Рачок. — Для такого нічого не шкода.

...За годину обох завідуючих відділами викликав начальник управління.

— Ну, надумали? — запитав він. — Кого рекомендує?

— Колопуза, — рішуче сказав Дуплій.

— Тільки його, — швидко додав Рачок.

— А як у нього з діловими якостями? — поцікавився начальник управління. — Не підведе? Добрий організатор?

— Блискучий! — коротко відповів Дуплій.

— Кращого не знайдете! — знову додав Рачок.

— Що ж, тоді так і вирішимо, — сказав начальник і тут же підписав наказ.

Вакантну посаду головного агронома управління посів, як ви вже догадуєтесь, Колопуз.

Володимир ЧЕПІГА.

Полетів би я скажитися на лебедях! На білих би полетів... Або на чорних, залежно від погоди, бо є у нас білі, є і чорні. Та замість усієї цієї романтики змушений сигналізувати на папері. Не до мене зараз лебедям. І не тільки їм, а й усім диким птиці. Сидить вона на міліні.

Пишу оце з Димерського мисливського господарства, яке розташоване на околиці села Глібівки Вишгородського району Київської області. Зазначу коротенько, що господарство наше не полює на дику птицю, а відтворює рідну фауну. Розведемо ми гусей-лебедів та качок — і на волю їх: летіть собі на здоров'ячко.

Ну, звісно, кожному господареві хочеться, щоб у нього все було

СУХОПУТНІ ЛЕБЕДІ

якнайкраще! Захотілося й нам, і вирішили ми будуватися і реконструюватися. Треба було просвердлити свердловину, прокласти водопровід, пустити котельню, змонтувати трансформаторну підстанцію і так далі, і тому подібне.

Роботу взялося виконати Київське ремонтно-будівельне управління № 16 комбінату «Укрград-

госпвинбуду». Управління ніби й нічого, а от з начальником не пошастило. Не лежала у Миколи Івановича Коробецького душа до дикої птиці — і все. Поступово ця нелюбов поширилася і на об'єкти, тому в 1974 році у нас нічого ще не було: ні свердловини, ні водопроводу, ні котельні, ні... хоч, за планом, усе мало бути. Перспектива теж вимальовує-

ться не радісна. Знявши з рахунку господарства 100 тисяч карбованців за майбутню роботу, М. І. Коробецький знав скоренько й усіх робітників. За ці гроші управління начебто заходилося будувати власну базу.

А коли до Миколи Івановича починаємо апелювати, мовляв, гуси-лебеді без води сидять, він дуже дивується:

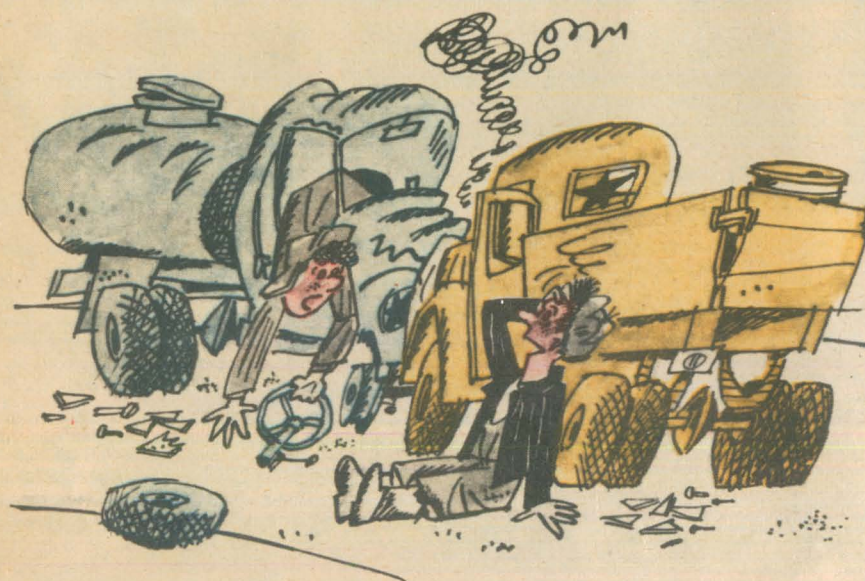
— Та вони ж дикі! — каже. — Жили ж тисячоліттями без водопроводу, то й ще кілька років проживуть.

Звичайно, полюбити дику птицю його не змусиш, зате довести діло до кінця, хочеш того чи не хочеш, треба.

О. ВЕРНИГОРА.

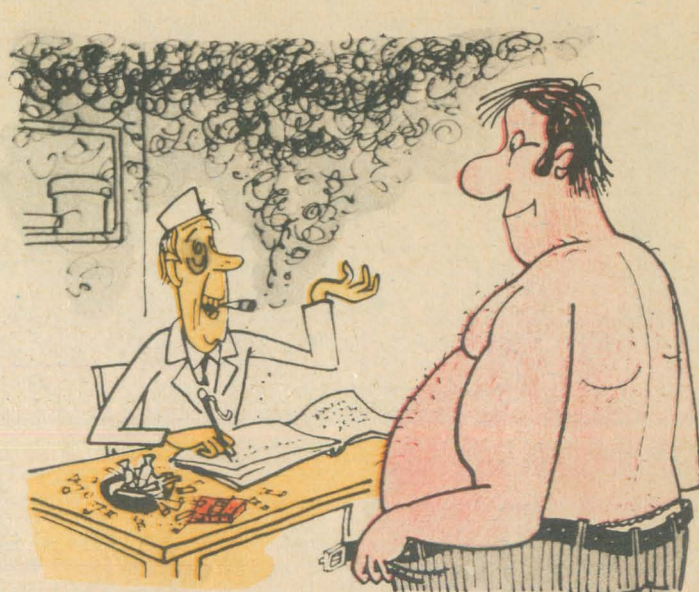
Київська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Давай краще швиденько роз'їдемося, поки інспектор не наскочив...

Мал. И. КОГАНА

— Скажу вам авторитетно: хочете жити — кидайте курити!

НА ТЕ Ж ВІН ОБЛВИКОНКОМ...

До чого ж гарне село Ділове на Рахівщині! З одного боку швидкоплинна Тиса шумить, з іншого височать Карпатські гори, а з-поміж тих гір нависає над селом стрімка вершина Бевкул. А з Бевкула біжить гірський потічок, який називається Белаїв. Від нього у селі й урочище звється — Белаїв потік. Колись давно — років двадцять тому — полоскали в чистій воді потоку гуцулки-красуні хусточки та сорочки й весело співали. Весело їм було не лише від того, що бачили в кришталеві-прозорій воді свої білі личка й чорні брови, а ще й тому, що почули новину: на горі Бевкул знайдено мармур, і біля села скоро відкриватимуть підприємство — кар'єр.

Кар'єр тресту «Львівнерудпром» почав діяти. Давав першокласний мармур різних кольорів, виконував та перевиконував плани.

Красуні-гуцулки, які на той час повстигали вийти заміж і стали симпатичними молодцями, пішли якось до потічка, але не побачили у воді ні своїх брів, ні личок. І сорочок не наважилися прати, бо потік був брудний і каламутний. Так і повернулися, засмучені, додому. Та не знали вони, що то ще не біда й не горе. По-справжньому засмутилися (і не лише вони) після кількох злив, коли відходи з мармuru посунули з гори на

село. Потік ніс не тільки дрібні уламки, а й чималі каменюки, які змітали все на своєму шляху...

На перший раз було зруйновано п'ять хат, засипано кілька подвір'їв і знищено посіви кукурудзи та картоплі в колгоспі «Нове життя». Колгосп висудив у кар'єру 3200 карбованців, потерпілим господарям відшкодували збитки, і на цьому, як кажуть, інцидент вичерпався.

Кар'єр і далі розробляв гору, а гора — руйнувала село.

І мешканці Ділового вже не мислювалися горами, а з острахом чекали негоди. Коли заходжувалося на дощ, і барометр показував, що насувається буря, богомільні бабусі хрестилися, а невірні діляти практичніше: скаржилися. І в першу чергу скаржилися своєму депутату П. І. Сиваку. Тим більше, що він був директором кар'єру і депутатом від одинадцятого округу, в який саме входило урочище Белаїв потік.

Заговорила совість у Петра Івановича. Після чергової руйнації, коли розтрощило ще п'ять хат і засипало багато колгоспних угідь, директор навіть бульдозер послав, щоб трохи розчистити потік.

Але мешканців Ділового це не влаштовувало. Скаржилися вже не тільки атеїсти, а й віруючі, махнув

ши рукою на божу поміч та на поміч т. Сивака.

І дійшов їхній глас до самого Ужгорода.

Закарпатський облвиконком швидко розібрався у всьому і зрозумів, що винен тут не стільки директор кар'єру, скільки трест «Львівнерудпром», якому т. Сивак підпорядкований. В екстреному порядку були вжиті заходи. На адресу тресту «Львівнерудпром» полетіло розпорядження за номером 443 від 2 вересня 1974 року, де в категоричній формі говорилося:

«З метою попередження виникнення зсувів і руйнувань сільськогосподарських угідь та будинків громадян с. Ділового виконком Закарпатської обласної Ради депутатів трудящих пропонує:

а) негайно припинити зсипання порід на схил гори Бевкул. Провести розчистку та врегулювання русла потоку Белаїв...»

Були ще в тому документі пункти «б», «в», «г» і т. д. Зокрема, в одному з них пропонувалося терміново провести рекультивацію зруйнованих земель колгоспу та присадибних ділянок громадян, а в іншому (пункт «е») чорним по білому рекомендувалося трестові: «Про виконання розпорядження письмово доповісти облвиконкому до 1.V.1975 року».

Але трест, очолюваний керуючим Я. Л. Теодоровичем, не тільки не виконав жодного пункту, а навіть не удостоїв облвиконком відповіддю. Мало того, не звернувши уваги й на нагадування закарпатців — хоч ті двічі посилали офіційні запити (від 15 липня й від 22 вересня 1975 р.).

...А люди вже й не знали, куди їм скажитися. Особливо господарі п'ятдесяти хат, які опинилися під загрозою бути зруйнованими. Та й керівництво колгоспу «Нове життя» не мовчало, бо знає ціну землі, відвойованої у гір та у скель.

І тоді по селу пронеслася чутка, ніби десь уже виготовили документацію на збудування селезахисних споруд. Документацію справді виготовили. Але радість була передчасною. Як виявилось, на роботи по відрядкуванню гори Бевкул ніхто не випускає грошей — ні трест «Львівнерудпром», ні главк «Укрголівнерудпром».

Тож чи не варто Закарпатському облвиконкомові ще раз вернутися до цієї справи? Востаннє. Тільки не в ролі прохача, а в ролі законного господаря області. Бо на те ж він і облвиконком.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

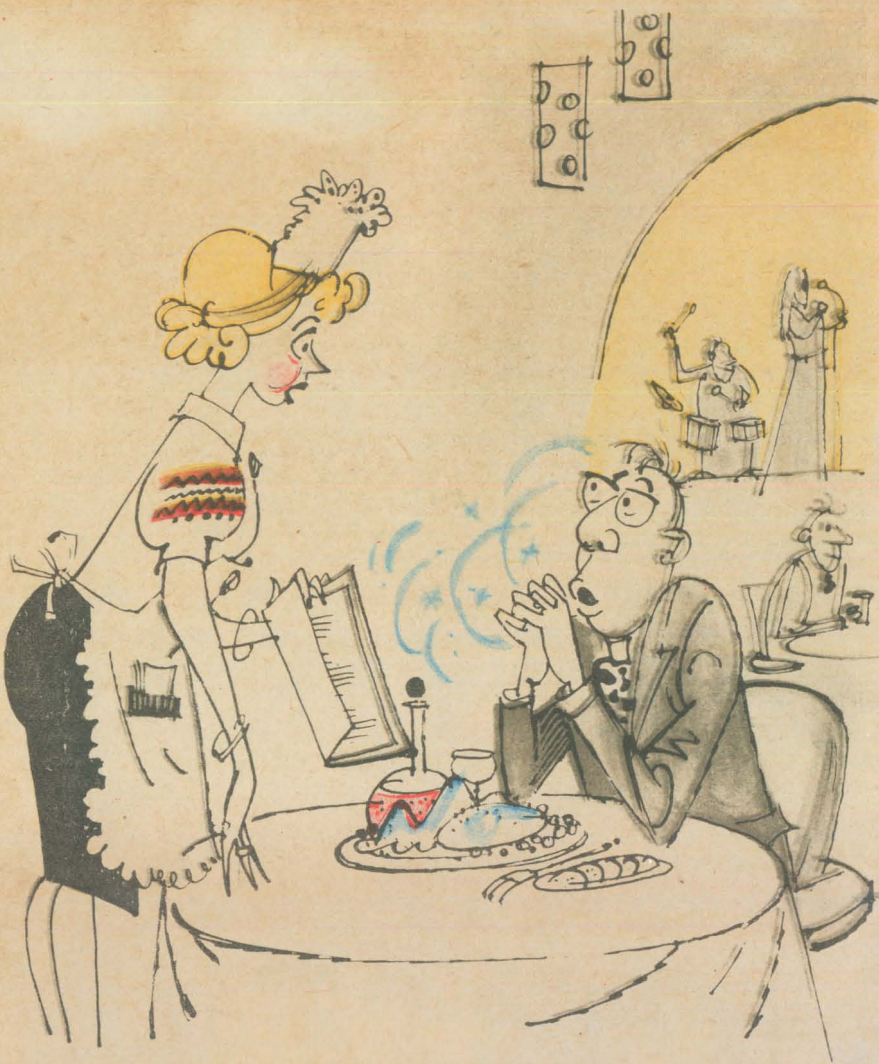
Закарпатська область.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Жучка?.. Каштанка?.. Лайка?..

— Ви мені подали зовсім холодні котлети!
— А вони в нас так і називаються: «Котлети арктичні».

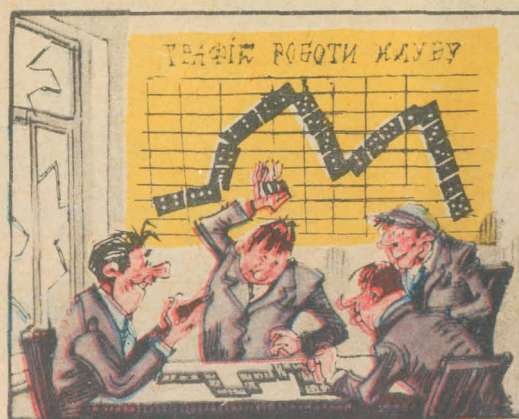
Дали перцю!

Жителі села М. Слобідка Фастівського району на Київщині з острахом заходили до магазину № 15. Щось купити треба, а потрапляти на очі завідуючій магазином Домашній — боляко. Вона й покупку тицьне до рук зі злістю, і неодмінно додасть до нього порцію добірної

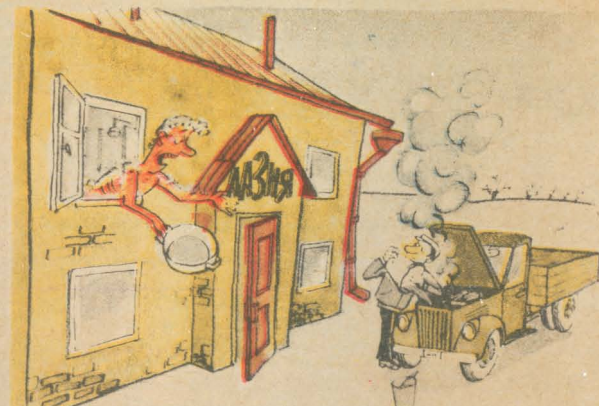
лайни. Лист про це надійшов до редакції «Перця». Як повідомив заступник голови правління Київської облспоживспілки тов. Ковтуненко, фанти підтвердилися. За грубе порушення правил радянської торгівлі Домашню Н. Д. з роботи знято.

— Ти брала б приклад з керівництва колгоспу. Воно часом теж за пиятику свариться, але рукам волі не дає...

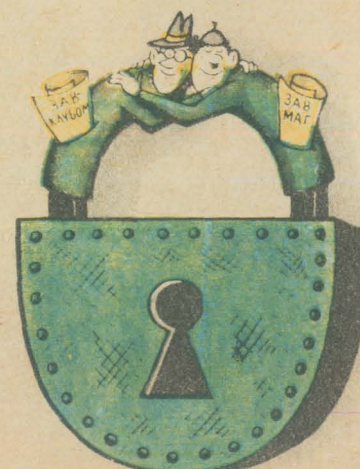
Без слів.

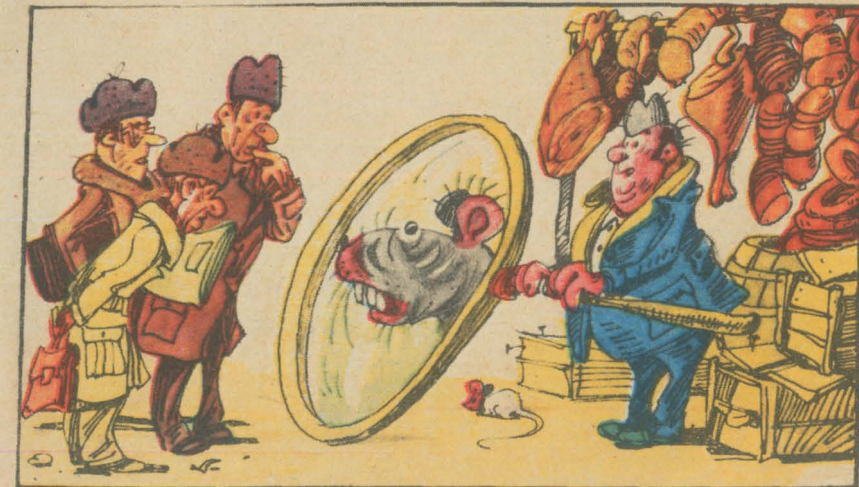
— Петю, у тебе в радіаторі гаряча вода! Хлюпни трохи...

— Моя льоха любить культурне обслуговування...

На одній платформі.

— Невже ви, товариші, не вірите, що цей хижак міг з'їсти сто кілограмів м'яса!!

Усе почалося з тривожного листа, що надійшов до редакції від одного з мешканців м. Сокаля. Він повідомляв, що його рідне мальовниче місто розташоване на березі не менш мальовничого Західного Бугу. Та, на жаль, милуватися красою річки він може лише візуально і то з далекої відстані. Зблизька — зась! Бо річка, даруйте на слові, зле пахне. А забезпеченість сокальців протигазами далеко не стопроцентна. Це щодо пахощів. А вже купатися дозволяють собі влітку лише окремі природжені ризиканти. Настільки річка забруднена.

Причина, пише нам читач, в тому, що неподалік Бугу розташований забійний пункт Львівського м'ясокомбінату, відходи якого широким потоком течуть у Буг, спочатку запаскуджуючи берег.

Цей тривожний сигнал і привів мене на м'ясокомбінат. Коли в кабінеті зібралися всі керівники підприємства, я прочитав їм листа. Керівники захитали головами: все правильно написано. Пояснили: забійний пункт було збудовано ще тоді, коли покійний Франц-Йосиф I шойно готувався стати імператором. На тому ж приблизно технічному рівні пункт зберігся й донині. А щоб уникнути забруднення річки, треба збудувати капітальні очисні споруди, а це потребує значних коштів, і взагалі...

— Стривайте, — перебив я товаришів, — але ж ви розумієте, що за такого становища санепідстанція може в будь-який момент зовсім закрити ваш пункт.

І тут сталося несподіване. Усі керівники скочили з місць. Директор обома руками почав тиснути мою руку, головний інженер ухопив мене в обійми, а голова місцевого профспілки навіть спробувала розцілувати.

— Закрийте! Заради бога! — хором заволали вони. — А заодно вже закрийте й усі інші забійні пункти, розташовані в інших районах. Бо вони нам зовсім не потрібні. За своїми виробничими показниками тягнуть м'ясокомбінат назад.

— То чому ж самі їх не закриєте?

— Бо товариші на місцях протидіють.

Керівники району, коли я прибув до Сокаля, ствердили: так, протидіємо, бо цей пункт потрібен для безперебійного постачання трудящим нашого промислового району м'яса та м'ясопродуктів.

— Але ж Буг, Західний Буг! — застогнав я. — Про нього ви думаєте?

— Думаємо, — сказали керівники. І пообіцяли, що найближчим часом вживуть заходів, щоб відходи від забійного пункту не потрапляли в річку.

Заходи були наче реальні, і давали підстави для заспокоєння. Та коли вже почав прощатися, господарі, гостинно приховуючи іронію в очах, риторично, як мені видалось, запитали:

— А ви переконані, що коли ми тут із забійним пунктом усе владнаємо, то ви зможете скупатися у Західному Бугу?

— А чому б ні? Звичайно, зможу.

— Ну-ну! — дещо загадково зауважили співрозмовники. — Бажаємо вашому оптимізму довгих років життя!

Останнє побажання мені чомусь одразу не сподобалося. Якось насторожило. І від'їхавши кілька

кілометрів від Сокаля вгору по Бугу, вирішив усе-таки скупатися (події відбувалися у вересні, коли ще було досить тепло). Здогадавшись про мій намір, якийсь дядько, що пас корову на березі, запитав:

— А ви, чоловіче, плавати вмієте?

— Я, коли хочете знати, плаваю, як риба!

— Тоді не лізьте в воду. Бо риба в цих місцях уже давно не плаває. Навіть раки не повзають.

— Дурици! — кинув я і пірнув у річку.

...Очунав я в оточенні медиків. Від запаху нашатириного спирту, яким мене приводили до тьми. А ще дали якихось таблеток. Сказали: від можливих інфекцій. І порадили негайно відмитися під гарячим душем.

Проробивши все це, я вирішив усе-таки розібратися, чому купання і в тому місці, куди відходи сокальського забійного пункту аж ніяк не потрапляють, призвело до такого сумного наслідку.

Ясність внесли працівники обласної інспекції по охороні природи та працівники державної водної інспекції.

Виявляється, сокальський забійний пункт вливає в Західний Буг, як то кажуть, останню краплю. Точніше, останні брудні краплі. А до цього свій посилий внесок у забруднення ріки та її приток вносять, чи то пак вливають, Золочів, Нестерів, Буськ, Кам'янка-Бузька та інші міста. П'ятнадцять підприємств харчової та м'ясо-молочної промисловості, розташовані у цих місцях, наче змагаються між собою: хто більше скине неочищених стоків у бідолашну річку.

Але й вони, виявляється, вливають, фігурально висловлюючись, лише краплі. У порівнянні з тим, як насичує Західний Буг брудними відходами обласний центр.

І тут я згадав, що ще чотири роки тому було прийнято рішення про будівництво у Львові додаткових очисних споруд. І перша їх черга (на сто з гаком тисяч кубометрів) мала стати до ладу цього року.

— Де ж вона? — поцікавився я в заступника голови Львівського облвиконкому В. І. Шуліпи.

— Нема.

— Чому?

— Бо грошей не було, — зітхнув Володимир Іванович.

Ну, гроші, я й сам знаю, то така річ: коли вони є, то є, а коли ж нема, то нема. Тут уже нічого не вдієш. Але ж чому все-таки не виявилось грошей під заплановану споруду?

— Бачите, — пояснив тов. Шуліпа, — якби ми зосередили всі наші кошти на будівництві міських очисних споруд, то довелось б прикрити спорудження інших комунальних об'єктів.

Це, звичайно, можна зрозуміти. Але хто підкаже, що має робити за такої ситуації начальник Львівської дільниці держводінспекції Іван Карпович Чернявський, який з невідомим сумом в очах скаржився:

— Увійдіть у моє становище. Адже, згідно з законом, я на сьогоднішній день не маю права підписувати до здачі в експлуатацію жодного нового об'єкту в місті. Ані промислового, ані житлового будинку. Але ж на мене тиснуть...

Я міг тільки поспівчувати Іванові Карповичу. А ще більше — Західному Бугові.

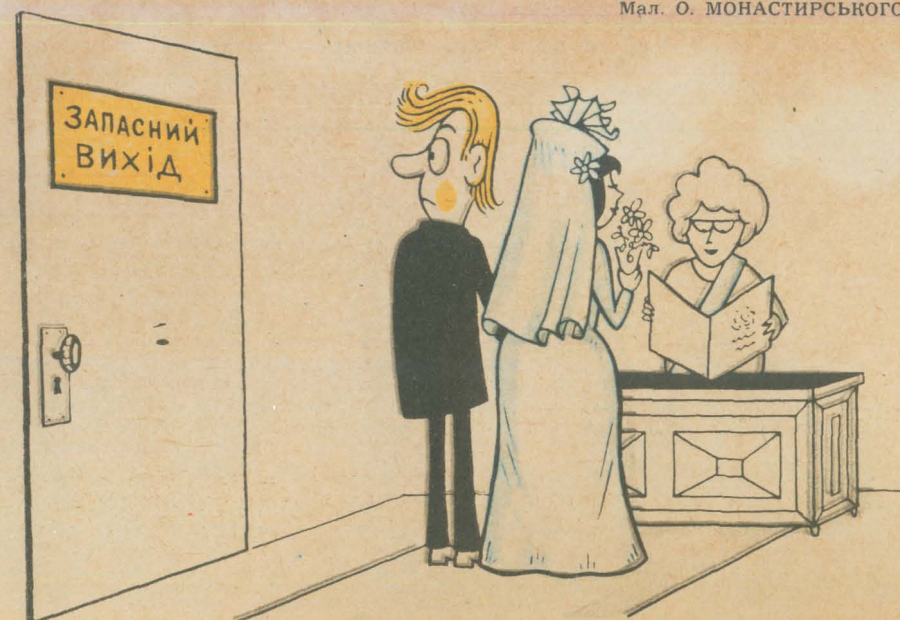
Щоправда, під кінець нашої розмови В. І. Шуліпа сказав:

— Можете не сумніватись у тому, що ми вважаємо спорудження міських очисних споруд, як і проблему Західного Бугу в цілому, своїм першочерговим завданням.

У мене не було жодних підстав сумніватись у щирості цієї заяви.

Щоправда, про одне подумалося: коли я, наприклад, вважаю, що мені на сьогодні слід, у першу чергу, придбати костюм, то я саме на костюм першочергово відкладаю гроші. А не на краватку чи шорти. Хоча, звичайно, я розумію, що будь-яка аналогія завжди трішки кульгає...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Без слів.

Точність

— Ви завжди приходите на роботу точно о дев'ятій?

— Так. Але яка з того користь, коли немає жодної людини, котра б засвідчила це?

— Ні.
— Так чому це вас бентежить?
— Бачите, докторе, наш директор уже тричі робив мені за це зауваження на зборах.

Надіслав П. ПОЙДА.
м. Берегове
на Закарпатті.

Здається, склав

Виходить студент з аудиторії. Товариші питають його:

— Ну що, склав чи ні?

— Та, здається, склав! — відповідає студент.

— А що ж вона тебе питала?

— А що його знає — вона ж питала по-німецькому.

ДАЛІ СВОГО НОСА НЕ БАЧИТЬ

— Дядю Федю, яку я гарну квітку намалювала!

— Дуже гарна! Тільки, навіщо ти мені малюнок під самий ніс підносиш?

— Як то навіщо? Тато ж ще вчора казав, що ви нічого не бачите далі свого носа.

СОВІСТЬ

Пациєнт скаржиться лікареві на те, що розмовляє уві сні.
— А ви одружені?

НА ТРИДЦЯТЬ ТРИ

Зустрілися два приятелі.
— Як ти? — запитав один другого.
— Одружився? Діти є?
— Є, — відповідає другий.
— Скільки?
— Якраз на тридцять три проценти зарплати.

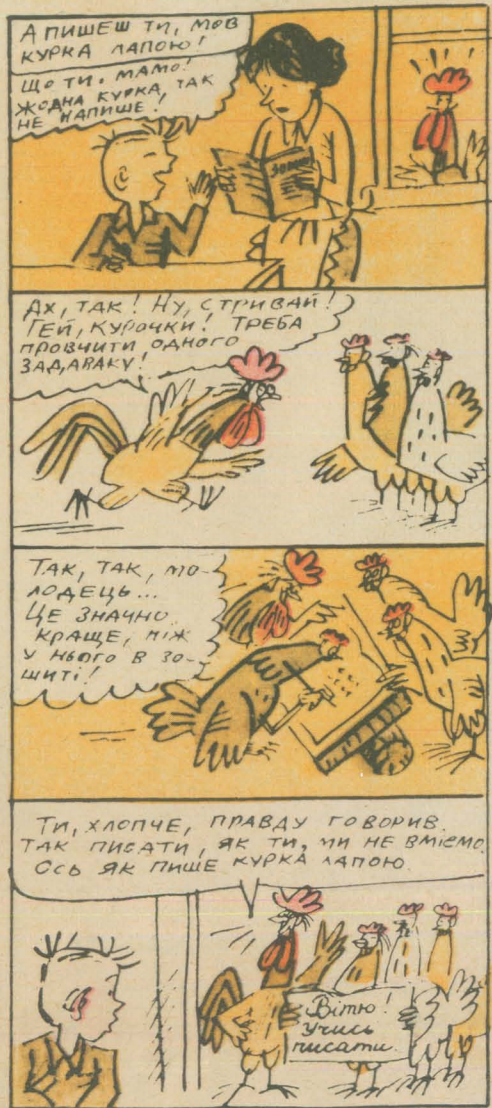
ВІДСТАЛА ВІД ЖИТТЯ

Якось вранці сусідка завітала до сусіди:
— А що, кумо, новенького чувати?
— Та звідкіль мені знати, коли я вчора цілий вечір просиділа біля телевізора.

Надіслав Г. МОЛОДЦОВ.
м. Волянський
Волгоградської області.

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВІРШИК, ПОВНИЙ ЗАЙЧИКІВ

В цьому віршику нікого ще немає — ну й дива! Нумо, зайчика прудкого ми покличемо до нас. Раз! І мчить зайчиксірий. Два! І ще один біжить. А за ним — і три, й чотири, а за ними — п'ять і шість... Ой, дивіться, сім і вісім! Скільки там вас? Ого-го! Ви ж не вміститеся у віршик, ви зламаєте його. Стійте, зайчики, чекайте, це ж бо віршик, а не хатка!.. Та зайчиксірок більше й більше! Їх уже не зупинить... Затремтів маленький віршик, захитався, і за мить всі рядки його розпались... Тільки зайчики zostалися!

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ.

УРОК СПІВУ

На болоті вся рідня
Вчить співати жабеня:
— Нум за нами: кум-кум!
Нум за нами! Нум, нум!..
А лапате жабеня,
А булькاته жабеня,
А ротате жабеня
Не розкрива рота...
Даремна робота!

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

ХИТРУНИ

Мама Дмитрику і Саші
Принесла дві миски каші.
— Іжте, — мовила вона, —
Дуже каша ця смачна!
Хлопці в миски
зазирають
Мамі щиро обіцяють:
— Якщо купиш «Ескімо»,
То всю кашу ми з'їмо.

Микола НЕТЕСА.

ДОПОМОГЛИ...

Ганнуса і Марійка йшли зі шко-
ли. Якраз бабуся несла воду.
— Давайте ми вам допомо-
жемо.
— Прошу, — сказала радо ба-
буся.
— Дай, я понесу, — схопилася
за відро Марійка.
— Ні, я! — заперечила Ганнуса.
— Чому ти? — розсердилася
Марійка.
— А чому саме ти? — відповіла
Ганнуса.
— Я взяла перша, — наполягає
Марійка.

— Не дам, бо і я хочу, — не
вступається Ганнуса.
— Давай мені...
— Не дам.
— Дай...
Бабуся чекала, чекала, слухала,
слухала, як дівчатка сперечають-
ся, нарешті взяла відро і сама по-
несла додому. А Ганнуса з Ма-
рійкою цього навіть не помітили.
Вони ще довго стояли на вулиці
і сперечалися, кому ж нести
відро.

Григорій РІЗНИК.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Маленькі,
Тоненькі
Обсіли весь пень
Й, мов рідної
неньки,
Дощу ждуть весь
день.
(и ч не о)
А. МАНДРІВСЬКИЙ.

ТО ВЖЕ ЯК РОЗДІЛИТИ...

Учитель: Василю, скільки буде,
якщо розділити вісім на два?
Учень: Якщо розділити впоперек,
то буде два нулі, а як уподовж —
то дві трійки!

М. КИЯШКО.

ВІРНІ СЛОВА

Петя наш прибіг до мамі
З дуже вірними словами:
— Якщо рук не мили
ВИ,
Якщо рук не мили
МИ,
Якщо рук не вимив
Ти, —
Треба руки ВИ-МИ-ТИ!

В. ЛІФШИЦЬ.

Авторизований переклад
з російської
М. СКРИПНИКОВА.

Мала студентська енциклопедія

(Продовження.
Початок у № 20 та 22)

АСИСТЕНТ

Асистент — це перший поміч-
ник професора, його права рука! А так званий демонстраційний асистент — навіть обидві руки!
Тут доречно згадати, що в пере-
кладі з латини «асистент» значить
«присутній», «той, хто поруч». Так

ось, демонстраційний асистент не
просто присутній на лекції профе-
сора: він покликаний забезпечити
те, що офіційною мовою зветься
«елементом наочності в учбовому
процесі»: в потрібний момент він
демонструє схеми, графіки, таб-
лиці, препарати, діaposитиви, кіно-
фільми і навіть забезпечує вихід
(якщо заклопотаний професор на-
магатиметься вийти не через двє-
рі, а через велике аудиторне
дзеркало).

Нарешті, асистент веде практич-
ні й лабораторні заняття, залишаю-
чись віч-на-віч з академічною гру-
пою. Зрозуміло, це не так небез-
печно, як, припустимо, бути асис-
тентом приборкувача левів, але теж
пов'язано з певним нервовим нап-
руженням. Бо не кожен молодий
педагог здатний зберегти нервову
рівновагу, якщо 24 студенти, роз-
в'язуючи одну й ту ж задачу, від-
римують 24 абсолютно різних від-
повіді. І жодна з них не збігає-

ться з відповіддю підручника. Або,
скажімо, коли ті ж 24 студенти з
переконаністю Галілео Галілея од-
ночасно твердять: «На сьогодні
ви нічого нам не задавали!» А за-
пис в академічному журналі свід-
чить: «Запланований фронтальний
опит по трьох останніх темах».

Шлях асистента в доценти про-
лягає здебільшого через захист
кандидатської дисертації. Та почи-
нається цей шлях саме тут, у сту-
дентській аудиторії, — на перед-
ньому краї вузівського фронту.

АУДИТОРІЯ

Оскільки латинське дієслово
«audire» значить «слухати», то
цілком ясно, що «аудиторія» —
це приміщення, де слухають лек-
ції. З іншого ж боку, ті, хто зі-
бралися в даному приміщенні, —
теж аудиторія (тобто слухачі). І,
природно, повинні прислухатися до
слів лектора.

Однак замість цього деякі сту-
денти не тільки слухають, скіль-
ки грають у «морський бій», ти-
хо снідають, читають щотижневик
«Футбол—хокей» або ж готуються
до наступного семінару. Причину
таких відхилень треба шукати, са-
мо собою, не в слабкій підготовці
лектора, а в філологічній неосві-
ченості окремих студентів: не ро-
зуміючи значення латинського сло-
ва «аудиторія», вони просто не
здогадуються, що тут треба слу-
хати, а не їсти, скажімо, бутер-
броди...

Втім, давно вже помічено: лек-
ції різних професорів відвідують
і слухають неоднаково. Але все-
осожність термінології дозволяє
називати та вважати аудиторією і
сотню слухачів, і одного-єдиного
слухача. Та нижче цього міні-
муму лекторіві опускати вже не
варто.

Юрій ШАНІН.

(Далі буде).

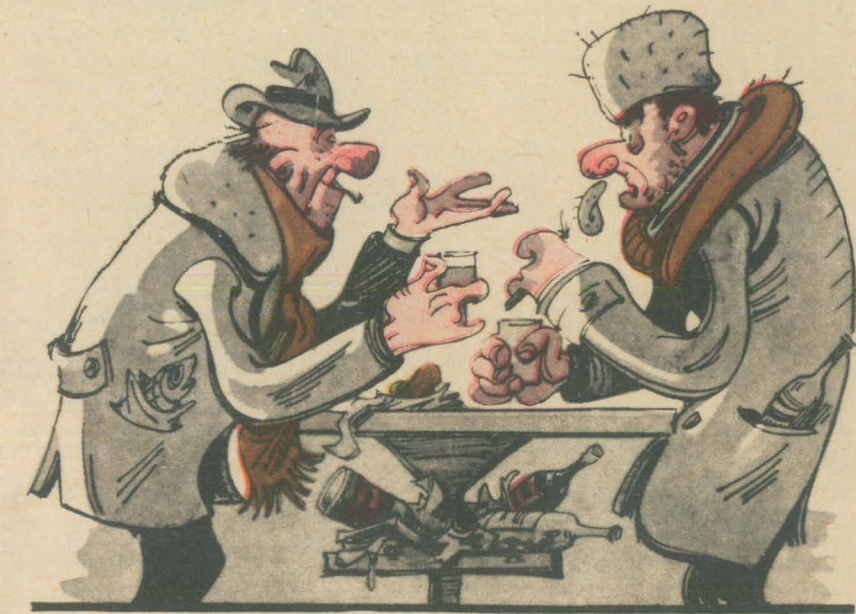
Мал. В. ГОРБАЧОВА

— І мені хлопчика...

ЙОГО ХОБІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Я, Васю, давно б кинув пити, але тепер навіть діти й ті
мають своє хобі.

ЕКОНОМІЧНИЙ ЕФЕКТ

ГУМОРЕСКА

Він упевнено сказав:

— Думка людини — то її крила. Візьміть для прикладу техніка Лу-
пушкевича...

Усі повернули голови у мій бік. Я скромно опустил очі.

... З вигляду непоказна людина. Нічим не примітна, а зробив цілу
технічну революцію...

Яку там революцію я зробив? Придумав дещо. А що було робити?
Не встигав ремонтувати.

... Ви знаєте, скільки апаратів щотижня доводилося міняти техні-
кам нашої телефонної станції...

Знаємо, знаємо. Кому ж знати, як не нам? Щодня тільки й дзвонять:
«Заберіть цю нервосмикалку!»

... По секрету кажучи, так з вигляду наша станція обслуговує ніби й
інтелігентну публіку — комбінат преси і видавництва. А що та публіка
робить? Один товче кулаком по апарату, інший товче апаратом об стіл.
Було декілька випадків, що апаратом об землю били. Спробуй потім
зібрати його...

Зібрати — то ще півбіді. Спробуй зайди до кабінету отого, що геп-
нув тим апаратом об землю. Він кидається на тебе, як поранена панте-
ра: «Доки! Я вас питаю, доки!» А що ти мене питаєш? Я — пішак.

... У минулому році отаке нелюдське ставлення до державної
телефонної техніки принесло нашій станції п'ять тисяч карбованців
збитків...

А скільки нервів забрало? Скільки здоров'я витратиш у кабінеті
того, кому телефон міняєш? Ти крутиш-вертиш, а він стоїть тобі над
душею і мораль читає: «Дармоїди! Тридцять чоловік на станції б'ють

байдики, а додзвонитися за триста метрів на завод не можна». А чого
ти мені мораль читаєш? Я тобі що, телефонний кабель? Що, пластом
простягнув від твого стола до заводу? Може, ти мені будеш у п'яти
морзянку вибивати, а я на заводі переказуватиму? Так я ж усього-на-
всього метр шістдесят сантиметрів зростом. Куди ти мене простягнеш?
Навіть до дверей не вистачить.

... Чого ми тільки не робили. І виступали з лекціями перед абонен-
тами. І плакати біля кожного апарата чіпляли: «Телефон — твій по-
мічник і друг! А бити друга — над собою наруга!» Ми влаштовували
конкурси на краще ставлення до телефонного апарату. Переможців
преміювали додатковим шестиметровим шнуром і кільцем ізоляційної
стрічки. І що? Повертали нам побиті апарати, загорнуті у ці плакати. А
на плакатах дописували: «Помічник інфаркту!»

... І ось техник Лупушкевич впровадив...

А що Лупушкевич? Що я впровадив? Я просто запропонував кожен
апарат зодягнути у металевий кожух. Із звичайної алюмінієвої кастру-
лі. Спробуй по ньому кулаком стукни... Деякі вже достукалися. З пе-
рев'язаними руками ходять. Телефони здалеку обминають.

... Економічний ефект раціоналізації техніки Лупушкевича лише за
останні три місяці приніс нашій станції дві тисячі карбованців... За ці
гроші ми можемо додатково придбати до тисячі каструль... Тепер у
нас ще біда з телефонними трубками. До апарату не доберуться, то їх
трощать... Я вас закликаю, товариші раціоналізатори, щось думайте!
Думка людини — то її крила...

Євген ДУДАР.

НОТАТКИ про їхні поряжки

РОЗБИЛАСЬ СУЛІЯ, ПРОПАЛА НАДІЯ...

Організацію українських буржуазних націоналістів у «вільному світі» розповідають, як гнилий мішок — про це з розпачем кричать і самі націоналісти.

«Ці явища — це своєрідна розтіч і втеча від громадського життя та громадських обов'язків. Бачимо це по суспендах (відпаду — Авт.) членів наших братерсько-допомогових Союзів, які не виплачують вкладок, бачимо по порожніх місцях на наших імпрезах, по чимраз менших жертвах на народні (націоналістичні — Авт.) цілі».

Газета «Свобода» (США).

«...Це явище не тільки своєрідне для американських українців. Бачимо його і в Канаді. І не йде тільки про втечу від матеріальних обов'язків, але взагалі про втечу від українського громадського (націоналістичного — Авт.) життя... Досі ми замикалися в нашому національному «гетті» (останнє слово краше читається без лапок — Авт.) — в своїх організаціях, товариствах і домівках. Тепер наші люди сепаруються й від українського (націоналістичного — Авт.) громадського життя, замкаються в своїх приватних хатах, поза які не хочуть «носа виставляти».

«Новий шлях» (Канада).

«Коли б зібрати все те, що писала... наша (націоналістична — Авт.) преса в різних країнах поселення української еміграції про національну єдність, консолідацію, один національний фронт і один політичний центр, то напевно вишло б кілька десятків грубесних томів. Здавалося б, що коли українці (націоналісти — Авт.) так багато говорять і пишуть про національну єдність, то це мусить бути найбільш національно спаяна спільнота в світі. Між тим воно якраз навпаки. І воно логічно,

коли б у нас була національна єдність, то не було б найменшої потреби про неї вічно говорити... Вилито безліч «крокодилячих сліз», списано тонни паперу про консолідацію й єдність, наговорено безліч гарних слів на засіданнях, зборах, з'їздах і вічах, а справа, як стояла... так і стоїть... І найменших виглядів на поліпшення нема».

Той же «Новий шлях».

«Моральне пригноблення, апатія в громадській праці, зневіра у власні сили й спроможності, брак пошани до проводів, брак координації навіть тієї праці, яку вдається вести, — ось риси, притаманні українській (націоналістичній — Авт.) еміграції всіх теренів і країн».

«Українське слово» (Париж).

Здибав ото один «свідомий українець» (так себе величають націоналісти) другого, схопив за петельки.

— Ти, холеро ясна, чому не був на наших останніх сходах (зібранні — Авт.)?

— А що? Хіба вже були?

— Аякже, вчора...

— Шкода. Кобим знав, що то останні, прийшов би з жінкою і дітьми. Ще й свічку поставив би...

Дожилися вже до того, що хоч бери та плач, хоч бери та кричи:

— До ями кроком руш!

Що ж?... З богом, Парасю!..

З богом!..

Давно пора!

І. КОЧАН.

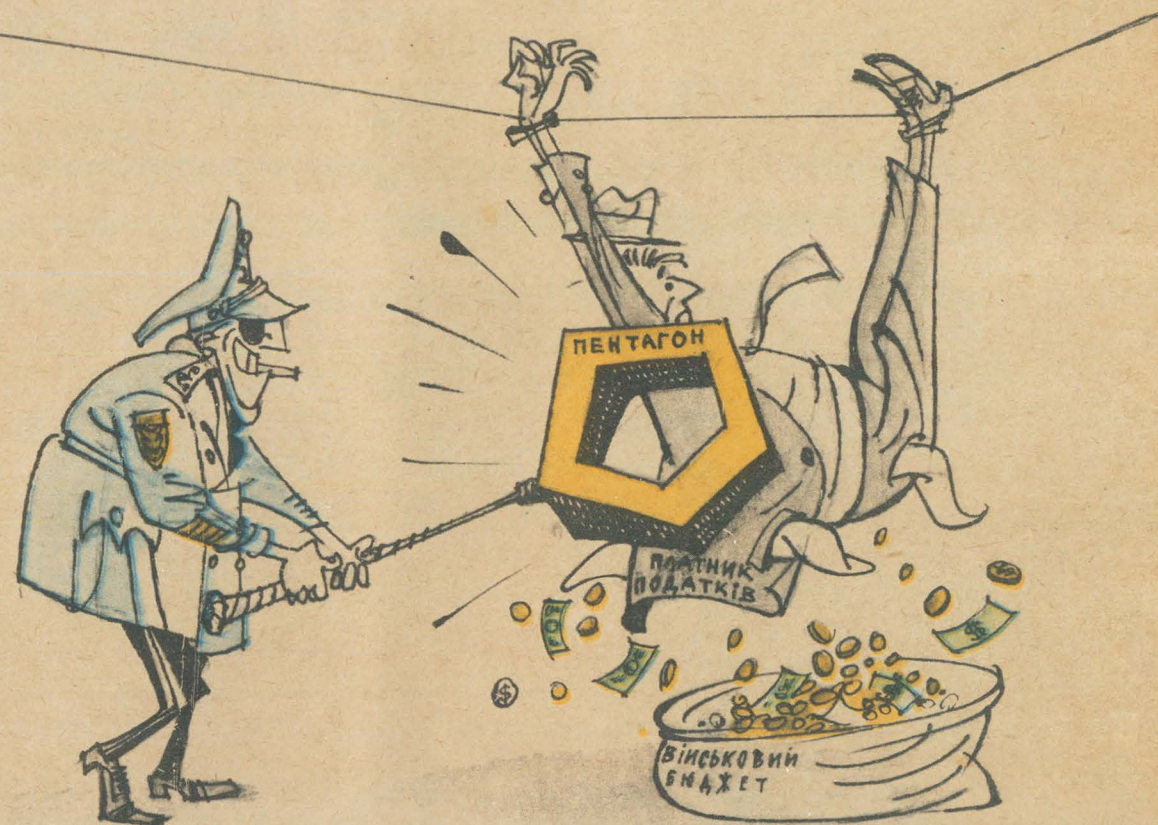
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

і сміх, і зріх

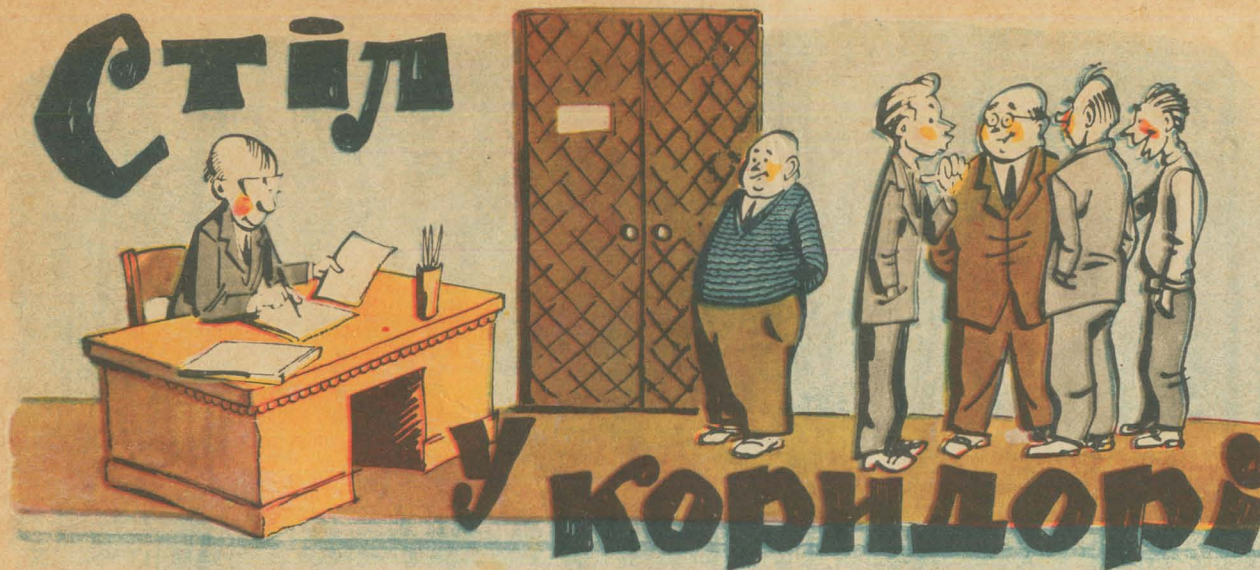
Матримоніальне оголошення в одній швейцарській газеті розпочиналося такими словами: «Розчарувавшись у справжньому коханні, я хотів би тепер одружитися...»

Одне гамбурзьке видавництво створило дві групи агентів по передплаті на його видання. Не поділивши «сфер прикладання сил», обидві групи пішли війною одна на одну — з пістолями і ножами. Три службовці були поранені.

Як повідомляє англійський журнал «Санді Телеграф Мегезін», британські підприємства сягнули минулого року нового рекорду країн: 5703 збанкрутували. Це майже на 2000 більше, ніж у 1973 році. Редакція передбачає, що в 1975 році ця цифра зросте до 7000. Журнал ввічливо заспокоює банкрутів: «Ми живемо не за часів середньовіччя. Банкрутам тепер не відрубують голів, їх не продають у неволю. Отже, немає чого хвилюватися».

Вибивають.

ГУМОРЕСКА

Не щастить, ох і не щастить нам з начальниками. Тільки признавати, трохи попрацює, і знімають «як такого, що не забезпечив», або «за грубі порушення», в крайньому випадку «у зв'язку з переходом...».

До нас вже у начальники ніхто йти не хотів. На дідька кому така посада потрібна, на якій весь час доводиться потерпати за своє близьке майбутнє. Немов прокляття яке над нею тяжіло. Хоч бабу-шептуху викликай, щоб, значить, зіллячком яким-небудь, за рецептами народної медицини, той заклятий кабінет обкурив, бо всі відомі управлінські рецепти тут не допомагали.

І стіл уже в кабінеті начальника переставляли. До такої ганьби докотилися. Прийшов Іван Сидорович, довго свій кабінет оглядав-вивчав і звелів стіл між вікнами поставити. Поставили. Через рік Івана Сидоровича зняли «за бюрократизм і тяганину». З'явився Іван Павлович. Поставив стіл у правому кутку. Зняли Івана Павловича через півроку «за зловживання службовим становищем». У лівому кутку стіл поставив вже Іван Аркадійович. Протримався майже рік. Сидів тихо, мов миша, боявся й пискувати, голос подати. Звільнили «за бездіяльність, безініціативність, безвідповідальне ставлення до справи».

Після Івана Аркадійовича місяців зо три для нас начальника підібрати не могли. Усі відмовляються йти до нас. Навіть Віталій Корнійович, той, якого минулого року з тресту витрутили «за морально-побутовий розклад», навіть цей «розкладений» Віталій Корнійович сказав, що він до нас ні за які пряники не піде.

Третій місяць минув, ми вже зовсім зневірилися у кедрових можливостях нашого трестівського керівництва, коли раптом тихенько, непомітно з'явився Іван Іванович.

Такий собі не дуже й показний чоловічок, з великим портфелем, в якому (це з'ясувалося пізніше) він приносив з дому термос із кавою та бутерброди. Ніхто його всерйоз і не сприйняв. Об заклад билися, скільки він протримається. Більше трьох тижнів йому не давали.

А він зайшов до кабінету разом з нашим завгоспом Омеляном Свиридовичем, глянув на стіл і питає: «А Іван Павлович де сидів? «У правому кутку», — відповідає Омелян Свиридович. «А Іван Сидорович з якого місця керував?» — Завгосп відповідає, а сам думає: куди ж Іван Іванович стіл звелить ставити, бо ж в усіх кутках той стіл встиг побувати, і все дарма.

А Іван Іванович не поспішає, роздивляється. Потім вийшов з кабінету в коридор. Коридор у нас, треба сказати, просторий. В ньому і кілька диванів розмістилося, і стіл для гри в теніс, і навіть для автомата з газованою водою місце знайшлося. Ми свій коридор любимо. Він для нас, мов той клуб цікавих зустрічей за інтересами. В одному кутку футбольні болілки гуртуються, в іншому — філателісти марками обмінюються. Найбільший, найм'якший диван зарезервував для себе наше жіноцтво. В коридорі завжди людно і гамірно. І до обідньої перерви, і після неї. В обідню пору, правда, народ звідти розкодиться, залишаються самі відвідувачі.

Отож, оглянувши Іван Іванович наш коридор і каже: «Бачу подітися мені нема куди — всі кутки в кабінеті вже відпрацьовані, і ризикувати я не хочу. Тягніть, шановний Омеляне Свиридовичу, цей стіл до коридора. Отут, між двома диванами, і поставте».

Всі, хто чув це дивне розпорядження, оніміли. Яка справді сучасна людина не вірить у прикмети! В чорного кота, порожнє відро, щасливий трамвайний квиток, розсипану сіль, розбитий посуд! Але ж будь-якій вірі є межа! Ну, погналися в перестановку столів, бачиш, не допомагає — спробуй щось інше. Можеш

плювати кожного ранку через ліве плече, коли заходиш до свого кабінету, тримайся за гудзика, як у крісло сідаєш, поміняй чорний телефон на зелений або, в крайньому випадку, накажи стіл поміняти. Все, що хочеш, роби, але ж не доводь свою забобонність до абсурду, не збиткуйся над місцевими звичаями, не перешкоджай людям відпочивати, перекурювати, спілкуватися, адже в наш час зростаючої некоммунікбельності це так важливо!

Стола поставили в коридорі. Як це не прикро, а нам довелося звикати до нового способу життя.

В перші дні ми ще пробували якось триматися усталеного багаторічної традиції порядку. То один, то другий вискакував у коридор, щоб обмінятися з товаришами футбольними, філателістичними та іншими новинами. Жінки пробували утриматися на своєму знаменитому дивані, обговорюючи нові сплески химерної моди. Але поряд за столом сидів Іван Іванович і, не звертаючи уваги на все, що відбувається навколо, писав або читав якісь службові папери.

І нам стало незатишно й невесело в нашому колишньому клубі цікавих зустрічей. Новини, химери моди і погоди, родинні незгоди доводилося обговорювати пошепки, немов щось непристойне. Ми раптом почали відчувати, що сидіння в диванах давно вже продавлені і з них стирчать сталеві, мульті, злі пружини, та й начальникові нашому ті сторонні розмови могли перешкодити у вирішенні важливих справ і питань. Тож доводилося робити вигляд, що виходимо ми до коридора зовсім не для взаємного обміну новинами, а заради склянки газованої води.

Довго до нової ситуації не могли при звичаїтися й відвідувачі. Вони тупцями по кутках, не наважуючись наблизитися до столу Івана Івановича. Перепитували нас, а чи справді то начальник сидить у коридорі, і не вірили, попри всі запевнення. Здивовано сплескували руками: «Ці ж треба таке! Та що ж це робиться?».

Потім звикли й відвідувачі. По черзі підходили до столу начальника, тихенько і швидко вирішували свої питання і зникали задоволені.

Так минув місяць, другий, третій. Івана Івановича з роботи не знімали. В кінці кварталу наше управління вперше за багато років відзначили в наказі головного управління і видали премії. Ще через три місяці до нас приїхала делегація з сусіднього управління досвід вивчати, і ми знову одержали премії.

Делегація ходила по управлінню. Іван Іванович розказував і показував їй, як у нас організовано облік, звітність, контроль, відповідав на запитання, знайомив з кращими працівниками. На його стіл делегація звернула увагу, лише коли прощалася. «Хто це у вас тут сидить? — запитали і самі відповіли: — Либонь, черговий, який реєструє тих, хто прибув у відрадження. Все у вас так продумано, так раціонально організовано. Навіть така дрібниця».

Все йшло чудово. Зрештою, з'ясувалося, що ходити в передовиках досить приємно. І морально, і матеріально. Ми вже почали до цього звикати, вірити у своє щастя, не зачмарене постійними змінами керівництва, життя. Коли це днями з главуку прийшла чутка — забирають від нас Івана Івановича «як такого, що здатний очолити важливішу ділянку роботи».

Ні, такі не щастять нам з начальством, не щастить! А раптом той, хто прийде після Івана Івановича, не вірить у прикмети? Раптом він не захоче залишитися на тому щасливому місці, де сидів його попередник, і перетягне стіл до кабінету? Що з того вийде — невідомо. А може ж нічого хорошего і не вийти!

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментувє художник)

ТРИ ЦЕГЛИНИ В РІК

Ще в 1966 році трест «Лозова-сільбуд» поклав першу цеглину на будівництві водонапірної башти для свиноферми колгоспу «Шлях Леніна» Сахновщинського району (Харківщина). Після того щорічно тут урочисто кладеться ще по три цеглини...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Бери приклад з верблюда, місцями без води обходиться...

НА РОБОТУ — З НОЧАМИ

Вже кілька років на Озерянському комбінаті залізобетонних конструкцій, що в Олександрівському районі Житомирської області, не працює баня. Мабуть, дирекція комбінату вважає, що робітники повинні приходити на роботу зі своїми ночами.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Він новачок, і ще не знає, з чим треба на роботу ходити...

БУЛОЧКА З МАКОМ

Позаминулого року правління Корюнівської райспоживспілки (Чернігівщина) пообіцяло жителям селища Холми: «Скоро збудуємо у вас їдальню, в якій буде все: від борщу — до булочки з маком».

Але їдальню не відкрито і досі, хоч ант про її здачу підписаний.

Мал. П. КОГАНА

— Жінко, загорни мені он в той папірець щось поїсти.

ТРАМВАЙ-ФІЛОСОФ

«Трамвай-філософ... Лисий, в окулярах, бурмоче щось, минаючи бульвар...
І вже мудреє зовсім незалежно — шаблону стережеться, як гриха...
А думи його — свіжі, незалежні, Він щозупинки ними вибуха!
Його бліде обличчя осяває Вольтерівська усмішка в сотні вольт».
(Віктор КОРЖ. Із збірки «Закон Пензля».)

Прокинувся я вранці. І не знаю, за що вхопитись і нуди піти. Я стрімголов кидаюсь до трамвая, він мій порадник. Я із ним — на «ти». Порадь, трамваю, як мені писати: верлібром чи хоресом, чи без троп. І як до слова слово прив'язати, щоб скласти вірша для журналу мод. Стаю на сідці. Вище їду і вище, — і зрозуміти важко нас тепер. Трамвай-філософ вже трантати пише, і перед ним замислився Вольтер. Старий не став на сьогоднішні рейки, шаблону стережеться, як гриха. А я сміюсь. І мій бездумний регіт, як бомба, на зупинках вибуха. Я всі канони викинув на смітник. Мудрую незалежно. І лечу. Я сам собі — поет, філософ, критик, хоч сам не знаю, що я бурмочу. Я маю місце в поетичних чварах, і що нам філософія чужа!.. Трамвай-філософ... Лисий, в окулярах мене читає — Віктора Коржа.

Микола СИНГАЙВСЬКИЙ.

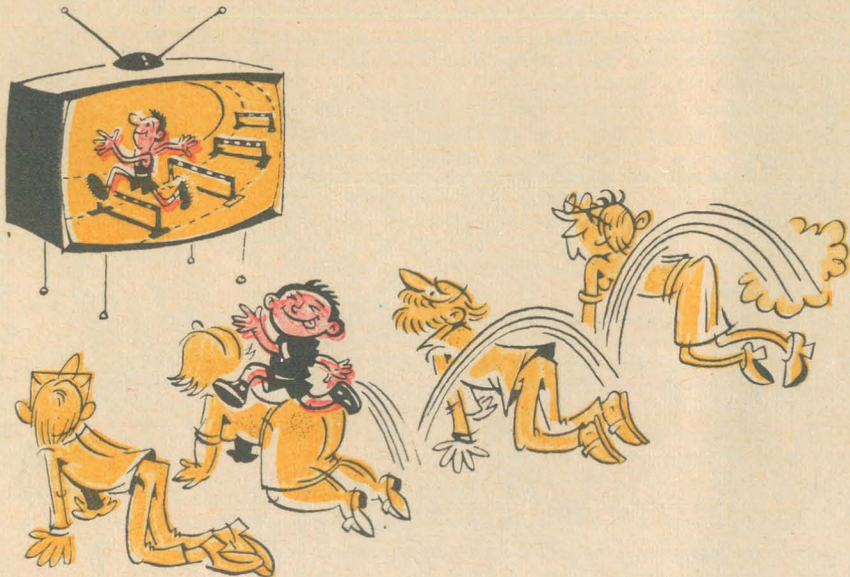
Я БУВ МАЛИМ

Я не беруся вихитувати зорі і припальовувати сидорових кіз.
Дурниця, що зістарює, відійду. Зношуся, просто, як старі обчаси.
(Іосип СТРУЦЬОК. «Засвідчення». Видавництво «Молодь».)

Я був малим. Були ми всі малими. І нам в дитинстві весело було. Пригадую: зелені жаб ловили й вихитували зорі за селом. Тепер від думки ніби аж захворів, Все через те, що нині я підліс. Негарно вже вихитувати зорі і припальовувати сидорових кіз. Здогадуюсь, що статися може з часом, Зістарює, певно. Зовсім відійду. Зношуся просто, як старі обчаси. О, ні! У видавництво я піду. Редакторів глянувши у вічі, Скажу про те, що думав цілі дні: — Про себе я давно уже засвідчив — Організуйте вибране мені.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ Сарненського району Рівненської області.

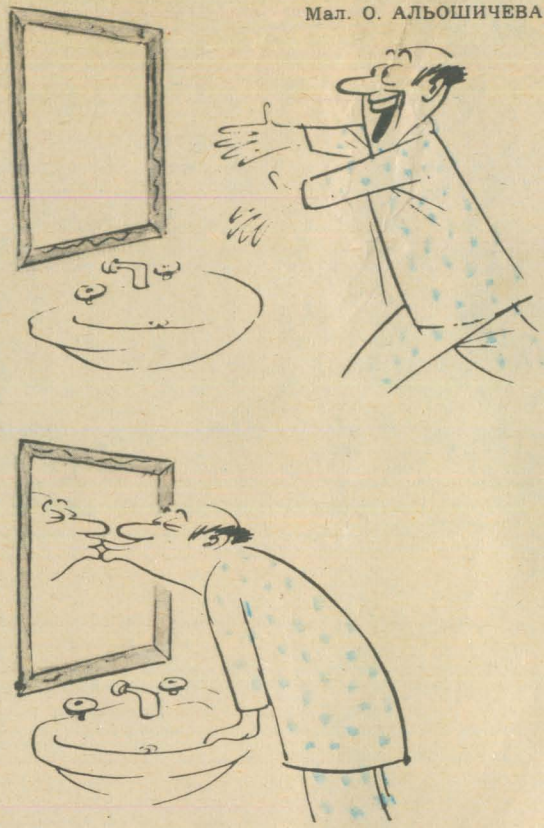
Мал. Ю. ШЛЯХОВА

Без слів.

ОТАКЕ ВОНО, ХОЛОСТЯЦЬКЕ ЖИТТЯ

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— 3 добрим ранком!

«Я держала одного квантиранта, а оця зануда каже трюх. А де ж я їх покладу, як у мене одна кой-ка!»
(Із протоколу засідання то-вариського суду).

Надіслала О. МІЗЮК.

«За проїзд на некомпостованому талоні — штраф 50 коп.»
(Із оголошення в автобусах м. Івано-Франківська).

Надіслав О. РЕЗНІКОВ.

«Перед слідчим було поставлено питання: чи задушені кури своєю смертю, чи насильницькою? Слідчий категорично ствердив, що «да».

«У минулому році в нашому мед-вигверзнику побувало 12 батьків, у яких є діти».

Надіслав П. КАТУНІН.

ДРУЖЕ! ПЕРЦЕ!

Знаєш, про що ми мрі-ємо? Про те, аби який-небудь мудрий чоловік додумався, як обіцянки перетворювати, скажімо, в щобінь. Ми б тоді не тільки під'їзди до ферм вимостили, а й усі польові дороги радгоспу.

Обіцянок у нас досить. Ними забезпечив нас До-кумалівський філософоло-мітний комбінат тресту «Вогнетривнеруд» Доне-цької області. Зате ще-бею ми одержали з ком-бінату лише 300 тонн за-мість 8 тисяч тонн за-планованих.

То, може, нехай би на комбінаті й подумали про те, як із їхніх обіцянок яку-небудь користь одер-жати?

М. МАТВІЄНКО,
директор радгоспу
«Гребінківський»
Полтавської області.

Якби ти знав, які це чуйні люди — гайсин-ські телеграфісти. 23 липня цього року в на-шій сім'ї сталося горе: померла моя мати. Я не-гайно надіслав телегра-ми рідним у Вінницю і село Рубань Немирів-ського району, однаке на похорон з них ніхто не прийшов.

Ми вже хотіли образи-тися, та виявилось, що ніяких телеграм рідні не одержали, бо зв'язківці загубили їх у Гайсині.

— Забули відправити? — питаю старшу теле-графістку Л. Сівченко.

Що ви? — чую ви-правдання. — Навпаки, уявили ми, як побивати-муться ваші рідні, одер-жавши телеграми, і стало страшно шкода їх. От і вирішили не розстрою-вати.

Отака, бачиш, чуйність наживоріт.

М. СУВОРІН,
фельдшер Гранів-ської дільничної лі-карні, Сількор.

с. Гранів
Гайсинського району
Вінницької області.

Чи не міг би ти по-сприяти, щоб у наше се-ло приїхала авторитетна архітектурна комісія? Бо ми всім селом суши-мо голови і не можемо встановити: що за диво спорудила нам Звениго-родська пересувна меха-нізована колона № 229. Посеред села красуються три величезні ями і одна залізобетонна пала.

А голова нашого кол-госпу ще й за голову ха-пається. Бо колгосп пере-рахував мехколони 134 тисячі карбованців на спорудження Будинку культури. Хайлюється, чи не закопали вони кол-госпні гроші в оті ями?

Якщо, Перче, не змо-же приїхати комісія, то нехай би з'явився на-чальник колони М. Ф. Логвин чи керуючий трестом «Черкасиль-буд» А. Р. Смулов. Мо-же, вони пояснять, що й до чого?

П. СОВЕНКО.
с. Хижинці
Лисяньського району
Черкаської області.

ЗООАФОРИЗМИ

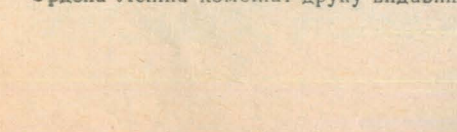
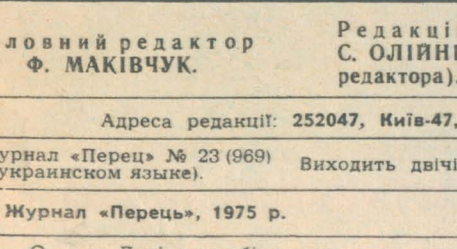
- Усі п'явки — кровні сестри.
- Залізна логіка м'ясника: з сокирою не пропадеш.
- Пив за нерест, закусуючи ік-рою.
- У царя звірів один клопіт: доганяти своїх підданих.
- У голову мурашки слоняча думка не влізе.
- Драконівські закони теж пи-шуть люди.
- Не кожний хазяїн гідний собачої відданості.

М. ПОЛОТАЙ.

Без слів.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

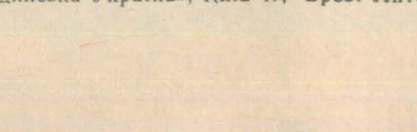
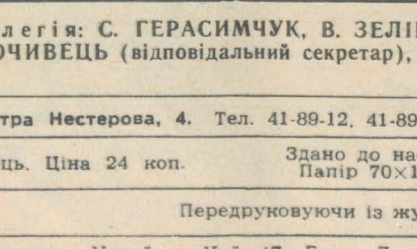

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

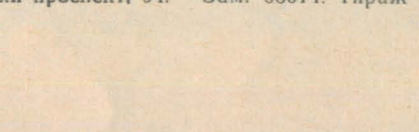
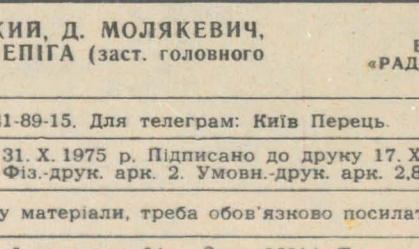
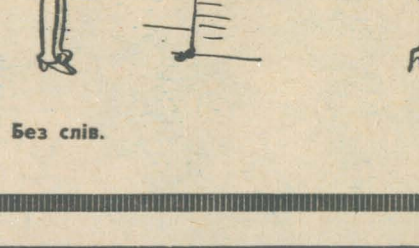
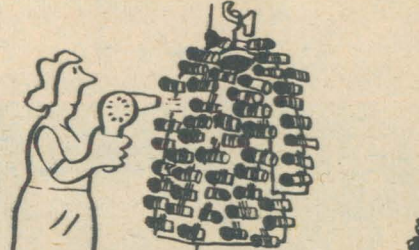
Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Чехо-словаччина, «ЛЕ РІР» — Франція, «ПАНЧ» — Англія, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — НДР, «ТОНШУЛ» — Монголія.

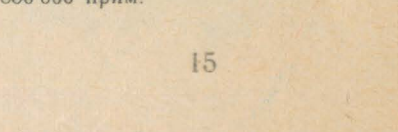
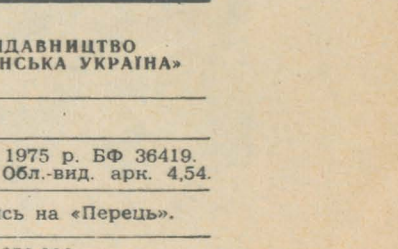
Без слів.

Без слів.

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

демонструють фільми, а дитячих сеансів зовсім не було.

Начальник управління кінофіна-ції Суцького облвиконкому тов. Хабленко повідомив редакцію, що такі факти справді мали місце. За байдуже ставлення до своїх обо-в'язків кіномеханіка Токаренка з роботи знято. Тепер у селі Поділ фільми демонструють система-тично.

У листі до редакції колгоспни-ни села Мостового (Братський ра-йон) повідомили про те, що заві-дувач їхнім магазином Відруче-но Р. З. порушує правила торгівлі, грубо ставиться до покупців.

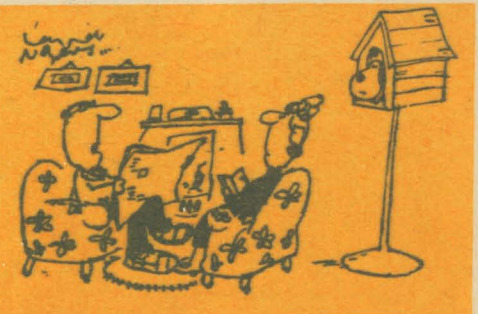
Заступник голови правління Ми-колаївської облспоживспілки тов. Шестириченко повідомив редакцію,

що наведені у листі факти підтвер-дилися.

За порушення правил радянсь-кої торгівлі Відрученко з посади заважало знято. Директорів Анів-ського торговельного об'єднання Колесніку Д. Ф., який не контро-лював роботи Відрученко, оголо-шено суворо догану.

Про те, що на Київському спецпідприємстві «Помтехніка» не-має порядку, погано організовано прийом та видачу вогнегасників, повідомлялося у листі до Перця. Голова Ради Київського обласно-го протипожежного товариства тов. Тюрменко сповістив редакцію, що факти підтвердилися.

За байдуже ставлення до своїх службових обов'язків майстра спецпідприємства «Помтехніка» по-зарядки вогнегасників Яценко Н. А. з роботи знято.

— Тепер і ми маємо кімнатного пса.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 23 (969)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 31. X. 1975 р. Підписано до друку 17. XI. 1975 р. БФ 36419.
Папір 70x108%. Фіз.-друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54.

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передрукуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатися на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06014. Тираж 2 850 000 прим.

Ласий, як кіт на ковбаси.